

ΑΝΑ ΤΗΝ ΝΕΩΤΕΡΑΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΤΕΝΝΥΣΟΝ

Ἡ Ἀγγλία δὲν ἔχει τὴν σήμερον ποιητὴν δημοφιλέστερον τοῦ Τέννυσον, καὶ ἡ δημοτικότης του ἀφείλεται εἰς τὸ χάριεν καὶ γοητευτικόν του λεκτικῶν του.

Ὁ Ἀλφρέδος Τέννυσον, υἱὸς κληρικοῦ, ἐγεννήθη τὸ 1809 εἰς Σομερσάβην, καὶ ἦτο ὁ τρίτος ἐξ ἑπτὰ ἀρρένων τῶν ὁποίων οἱ δύο μεγαλύτεροι, Φρειδερίκος καὶ Κάρολος, διεκρίθησαν ὡσαύτως ὡς ποιηταί.

Τὸ 1827 ἐξεδόθησαν τὰ *Ποιήματα ὑπὸ Δύο Ἀδελφῶν*, πράγματι δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἶχον συναρπάσει εἰς τὸν τόμον.

Οἱ συγγραφεῖς, τοὺς ὁποίους τότε κατὰ προτίμησιν ἀνεγίνωσκον οἱ τρεῖς νεαρὸι ἀδελφοί, ἦσαν ὁ Σαίξπηρ, ὁ Μίλτων, ὁ Γόλνυθ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ροβινσώνας δὲ Φέ, ὁ Ραβελαι, Σουφτ, Κερβάντης, Βυφῶν.

Τὸ 1830, κατὰ τὸ τελευταῖον του πανεπιστημιακὸν ἔτος, ὁ ποιητὴς δημοσιεύει τὸν πρῶτόν του τόμον *Ποιήματα Κυρίας Λυρικὰ*, ἅτινα ἔτυχον ἄρκετὰ εὐμενοῦς ὑποδοχῆς. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1832 δημοσιεύει ὑπὸ τὸν ἀπλοῦν τίτλον *Ποιήματα*, ἔτερον τόμον.

Διέτριβε τότε συχνὰ εἰς Λονδίνον, ἔπου μεταξὺ τῶν συνήθων συντρόφων του συγκαταλέγοντο ὁ Καρλάιλ, ὁ Τακράν, καὶ ὁ Δίκινς. Δύο τόμοι τοῦ ποιητοῦ ἐξεδόθησαν τότε, συμπεριλαμβανόντες καὶ τινὰ *Ἐιδόλλια*. Ἐτυχον εὐμενεστάτης ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ φιλολογικῶν κόσμου, καὶ εἰς Ἀμερικὴν ἀνεγνώρισαν τὴν ἀξίαν τοῦ νέου ποιητοῦ ἐξ ἴσου ὁ Χάθορν, ὁ Ἐμερσον καὶ ὁ Πέε, ὅστις καὶ ἀνόμασε τὸν Τέννυσον «τὸ εὐγενέστερον ποιητικὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνος».

Τὸ 1850 δημοσιεύει τὸ *ποίημα In Memoriam*, τὸ ὁποῖον ἔσχε ἠριαμειδικὴν ἐπιτυχίαν. Τὸν Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ Τέννυσον ἀνεκηρύχθη Ποιητὴς Δαφνοστεφής. Εἶνε ἡ ὀριστικὴ ἐπιχώρησις τοῦ ταλάντου του, καὶ ἔκτοτε ἔλαβεν ἀξίαν καὶ ὄλοι αἱ τιμαὶ τὰ τῆ ἐρχονται: μέχρι τέλους.

Ἀπὸ τοῦ 1855 ἕως τοῦ 1859 δημοσιεύει τὴν *Μῦθ* καὶ τὰ *Ἐιδόλλια τοῦ Βασιλέως*, τὸ ἀριστούργημα του, τῶν ὁποίων ὁ Βασιλεὺς Ἀρθούρος εἶνε ὁ ἦρωας, καὶ ἅτινα ἀνοψήσαν εἰς τὸ κατακόρυφον τῆν ποιητικὴν του φήμην.

Ἦδη, τὰ μέλια του παλῶνται εἰς πολυαριθμοὺς ἐκδόσεις, ὡς καὶ τὰ λαϊκὰ μυθιστορήματα. Ἔχει ὑψηλὰ καὶ ἐπισήμους φιλικὰς ὄλοι αἱ φιλολογικαὶ, ἐπιστημονικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἐχοχόνητες ἐρχονται εἰς Φαριγγόρδην. Ἡ ποιητικὴ του δόξα καθὼς καὶ ἡ ἀτομικὴ του ἀξία τὸν κατέστησαν σημαντικὴν προσωπικότητα.

Τὸ 1868 κτίσει δευτέραν οἰκίαν εἰς Ἀλδουόρβην πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐπισημῶν καὶ τῶν ὀχληρῶν τιμῶν. Ἀργότερον ἔχει τὴν οἰκίαν του ἐν Λονδίνω. Τέλος, τὸ 1883, ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας τῆ ἀπονέμει τὴν ὁμοτιμίαν, καθίσταται Ἀλφρέδος Λόρδος Τέννυσον. Διετήρησεν ἀκαμίας τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς του δυναμεις ἕως τέλους, καὶ εἰς Ἀλδουόρβην, τὸ 1892, παρέδωκεν ἡμερώματα τὴν ὑστάτην του πνοήν.

Ὁ Τέννυσον ἦτο ἱκανὸς ν' ἀναγνώσκῃ εἰς τὸ πρωτότυπον τοὺς Ἑλληνας καὶ Δαττικῶν ποιητῶν. Ὅμηρον εἶχεν ὡς ἐγκόλιον, καὶ ἀντίτυπον του παραλάμβανεν ἄνιστε εἰς τὰ ταξιδία του.

Ὁ Σαίξπηρ εἶνε κατ' αὐτόν τὸ εὐρὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον τὰ πάντα περιλαμβάνει: καὶ τὰ πάντα ὑπερτερρεῖ ἴδιος δὲ τὸν ἀγαπᾷ διὰ τὴν ἀπλότητά του, καὶ λέγει: ἐπ' αὐτῆ τῆ εὐκαιρία: «Ποιήματα ἀπλά, μὲ σκέψεις ἀπλάς καὶ εἰς γλώσσῃ ἀπλήν εἶνε τὰ πλέον δύσκολα νὰ γραφοῦν».

Σπανιώτατα ὁ Τέννυσον ἐνεθάρρυνε τοὺς νέους ποιητὰς. Εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων χάριν τῶν ὁποίων ἔκαμεν ἐξαιρέσει εἶνε ὁ Ρούδωαρ Κίπλιν, ὅστις ἀπαντῶν εἰς συγχαρητήριον ἐπιστολήν του, τῆ ἐγραφε: «Ὅταν ὁ στρατιωτὴς εἰς τὴν γραμμὴν λαμβάνῃ τοὺς ἐπαίνους τοῦ στρατηγῶν του δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ μάχεται κάλλιον τὴν ἐπιδοσαν.»

Τὸν Ὀυάιτερ Σκῶττ ὁ Τέννυσον θεωρεῖ ὡς τὴν πλέον ἱπποτικὴν μορφήν τοῦ αἰῶνος καὶ ὡς τὸν σημαντικώτερον συγγραφέα, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀγγλία παρήγαγε μετὰ τὸν Σαίξπηρ.

Μεταξὺ τῶσων ἄλλων ἐχοχόνητων ἐπισκέφθη τὸν Τέννυσον καὶ ὁ Ρενάν, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἐβρίσκει «ἀνεπιτήδεον, λεπτόν καὶ δηκτικόν». Καὶ ὁ Τουργένιεφ, ὅστις καὶ διέτριψε παρ' αὐτῆ ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας· ὁ Τέννυσον ἐξετίμα πολὺ τὸ ζῶηρόν τῆς φαντασίας του καὶ τὴν δυνάμιν του ὅπως ἀνακαλῆ ἑναργῶς τὰς σκηνὰς τὰς ὁποίας διηγείται.

Τὰ περὶ ἔργα τοῦ Τέννυσον μολονότι οὐδέποτε ἐπεξεργασμένα μετ' τὴν ἐπιμελημένην τέχνην, τὴν ὁποῖαν ἐπεδαφίλειεν εἰς τὰ ποιήματά του, εἶνε ἄρμονικὰ καὶ διαυγῆ καὶ ἔχουν τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην τελειότητα ἣτις διακρίνει ὄλοι τὰ ἔργα. Ὡς δειγμα τῶν πεζογραφημάτων τοῦ ποιητοῦ θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν ἀναγνώστην ἡ περιεγραφομένη μεσαιωνικὴ ζωγραφία τὴν ὁποῖαν κατωτέρω δημοσιεύομεν καὶ ἣτις προωρῆται ὡς σχεδιάσμα δι' ἑν τῶν «Ἐιδωλλίων» του. Τὸ ἀνεκδοτόν τουτο σχεδιάσμα ὑπεργορεθὴ προφορικῶς ἀπὸ τὸν ποιητὴν εἰς τὸν φίλον του διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ «The Nineteenth Century», ἔνθα τὸ πρῶτον ἐσοχάτως καὶ ἐδημοσιεύθη, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ παρελάβομεν. Καὶ ὁ ἀπρομελέτητος τύπος, τὸν ὁποῖον φέρει τὸ πεζογράφημα τοῦτο, συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἐπιτείνῃ τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν του.

ΤΕΝΝΥΣΟΝ
ΟΙ ΔΥΟ ΙΠΠΟΤΑΙ
ΤΟ ΑΛΓΕΙΝΟΝ ΚΤΥΠΗΜΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ
(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

Φήμῃ ἐφθασεν εἰς τὸν Βασιλέα διὰ δύο ἱπποτάς οἱ ὁποῖοι ἐκάθητο παραπλεύρως εἰς μίαν βρύσιν πλησίον εἰς τὴν Καμελόττην, καὶ ἐπροκόλουσιν κάθῃ διαβαίνοντα ἱπποτῆν καὶ τὸν ἀνεροπὸν. Αὐτὰ ὄλοι ἐλέγθησαν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ μίαν ἡμέραν πολὺ πρῶτ' ἐνθυμούμενος τὰ παλαιὰ του, ὠπλίστη, καὶ ἐξήλθεν ἐφιππος καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν βρύσιν, καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο δύο ἱπποταί, ὁ Βαλὶν καὶ ὁ Βαλάν· καὶ ἡ πηγὴ ἐφοίτοιζε μεταξὺ σκολοπενδρίων καὶ πείριδος, καὶ εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τῆς κρήνης ἐκάθητο ὁ Βαλάν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἐκάθητο ὁ Βαλὶν, καὶ δεξιὰ τοῦ Βαλάν ἦτο μίαν λευκὴν, καὶ ἀριστερὰ τοῦ Βαλὶν ἦτο μίαν κίθρα, καὶ ὁ ἵππος τοῦ Βαλάν ἦτο δεξιὸς εἰς τὴν λευκὴν, καὶ ὁ ἵππος τοῦ Βαλὶν ἦτο δεξιὸς εἰς τὴν κίθραν. Καὶ ὁ Ἀρθούρος εἶπε «Χαριέστατοι κύριοι, τί θέτε εἶδω;» Καὶ ἐκείνοι εἶπον «Καθήμεθα ἐδῶ ζητοῦντες δόξαν, καὶ εἰμεθα ἱπποταὶ καλλίτεροι ἀπὸ τὸν καθένα τοῦ παλατίου τοῦ Ἀρθούρου, καὶ τὸ ἀπεδείξαμεν, διότι ἔχομεν νικῆσθι κάθῃ ἱπποτῆν ὅστις διέβη ἀπ' ἐδῶ.» Καὶ ὁ Ἀρθούρος εἶπε «Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱπποτάς τῆς αὐλῆς σου· δοκιμάσατε νὰ νικήσετε καὶ ἐμεῖ.» Καὶ ὁ Ἀρθούρος παρευθεὺς τοὺς ἀνέστρεψε καὶ τοὺς δύο, καὶ ἐπέστρεψε, καὶ κανεὶς δὲν ἔλαβε γνῶσιν τοῦ πράγματος.

Τότε τὴν ἴδιαν ἐκείνην ἡμέραν ἐστειλε καὶ ἐκάλεσε τὸν Βαλάν· καὶ τὸν Βαλὶν, καὶ ὅταν ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιόν του, τοὺς ἠρώτησε, λέγων, «Ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου· ποῖοι εἶσθε;» Καὶ ὁ Βαλὶν εἶπεν, «Εἶμαι Βαλὶν ὁ υἱὸς τοῦ ἑστέου ἀπὸ τοῦ μού ἐδόθη διότι μίαν φοράν εἰς τὸν θυμόν μου ἀνέστρεψε μετ' τὴν χεῖρά μου ἕνα ὄπιον μέσα εἰς τὸ παλάτιόν σου καὶ τὸν ἐφόνευσα, καὶ ὡς ἐκ τούτου με ἐξωρῆσατε ἀπὸ τὴν αὐλήν σου ἐπὶ τρία ἔτη ὡς ἀνάξιον νὰ μετέγῃ τῆς τροπέης σου.»

«Ἄλλὰ νουσταλγῶ τὴν λάμψιν τῆς παρουσίας σου, καὶ ἣδη τοιαῦτα ἔχει συμπληρωθῆ, καὶ εἶμαι μετανοημένος διὰ τὴν μὴ ἱπποτικὴν πράξιν μου· οὗτω ἐσκέφθη ὅτι, ἔαν καθῆσθαι πλησίον εἰς τὴν κρήνην σου καὶ προκαλῶ καὶ ἀνατρέπω κάθῃ διαβαίνοντα ἱπποτῆν, θὰ με λάβετε πάλιν ὑπὸ εὐνοίαν. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ἀδελφός μου Βαλάν, μὴ ἀξιώθεαι εἰσεῖται νὰ συγκαταλεβῆ μεταξὺ τῶν ἱπποτῶν σου.»

Τὰ ὁποῖα ὅταν ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς καὶ εἶδεν ὅτι πράγματι ἔκτο μετὰμελημένος, ἐδέχθη αὐτόν καὶ πάλιν καὶ ἔκαμε τὸν ἀδελφόν του Βαλάν ἱπποτῆν. Καὶ ὁ νεογεγονότος ἱπποτὴς ἐξήλθεν ἐφιππος εἰς ἐπιζήτησιν τοῦ πρώτου του κατορθώματος. Καὶ τὸν Βαλὶν, ἐνδιατώμενον εἰς τὸ παλάτιον, ἐθάμβωσεν ἡ ἱπποσύνην καὶ ἡ ἀνδρεία τοῦ αἰο Λανσελότου, καὶ ἡ διηκερῆς του πρὸς τὴν βασίλισσαν θεωρεῖται, καὶ ἡ τιμὴ μετ' τὴν ὁποῖαν

ἡ βασίλισσα τὸν περιέβαλλε. Τότε εἶπε κατ' εἰσοτόν. «Βεβαίως τῆς Βασίλισσῆς ἡ χάρις καὶ ἡ εὐγένεια κατέστησαν αὐτόν τόσον ὀνομαστόν, δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ θεραπεύσω τὴν Βασίλισσαν ὅπως δύναμαι. Καὶ θὰ παραιτήσω τὰς παλαιὰς μου σκαλιότηας καὶ θὰ γίνω νέος ἀνθρωπος, καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν Βασιλέα νὰ μού ἐπιτρέψῃ νὰ φέρω κανὲν ἐμβλημα τῆς Βασίλισσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος μου.»

Καὶ ὁ Ἀρθούρος εἶπεν. «Ἐρωτήσατε τὴν Βασίλισσαν ὁποῖον ἐμβλημα εὐαρεστεῖται νὰ σῆς δώσῃ, καὶ ἐγείτε το». Καὶ αὐτὸς ἀνεθάρρυνε, καὶ εἶπεν ὅτι παρακαλεῖ νὰ τοῦ ἐπιτραπῆ νὰ φέρῃ τῆς Βασίλισσῆς τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του, καὶ ὅτι θὰ διορθωθῆ, ὑπὸ τὴν αἰγλήν τουτοῦ, ἀπὸ τὴν παλαιάν του σκαλιότητα. Οὕτω ἐστράφη ἐκείνη πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ ἐμειδίσατε καὶ τὸν ἠρώτησε, καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶπε. «Ναί, καὶ αὐτὸ ὡς τὸν βοηθῆσθι νὰ διορθωθῆ.» Καὶ ὁ Βαλὶν εἶπεν, «Ἡ θέα του θὰ γαλιναγωγῆ πάντοτε ὄλοι μου τὰς ἀργίας ὁμάδας.» Ἐκτοτε ὁ Βαλὶν περιεοργάζετο τὸν Λανσελότον καὶ τὴν Βασίλισσαν, διὰ τὴν δυνήθη νὰ κατοπτεῖται εἰς τὴν συνίσταται ὁ πραγματικὸς ἱπποτισμὸς καὶ ἡ εὐγένεια τρόπων πρὸς τὰς γυναῖκας. Δὲν ἤργησε νὰ ἐκπλαγῆ διὰ τὴν ὑπερμετρον ἐκείνην τρυφερότητά των τὴν ὁποῖαν εὗρσεν ἀρμόζουσαν μόνον μεταξὺ ἐραστοῦ καὶ ἐρωμένης, πλὴν πάντοτε ἀπέδωκε μακράν του τὴν τοιαύτην σκέψιν ὡς σκιάν τῆς προτέρας ζωῆς του. Ἀπέβη ἐν τούτοις κάπως βαρῦθυμος, καὶ αἰετως ἔλαβε τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ ὄπλα του καὶ ἀπῆλθε λαθραῖως ἐφιππος εἰς ἀναζήτησιν περιπετειῶν.

Οὕτω, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, διέτρεχε τὰ πυκνὰ δάση, ἕως ὅτου ἐφθασεν εἰς τὸν ἀρχαῖον πύργον τοῦ Βασιλέως Πελλία, καὶ ἐκεῖ τὸν ἠρώτησαν «Διατί φέρεσαι αὐτὸ τὸ βασιλικὸν στέμμα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος σου;» καὶ ἐκείνος τοὺς ἀπεκρίθη «Διότι ἡ εὐγενεστάτη καὶ ἡ πλέον ἐνάρετος τῶν δεσποινῶν ἠρώδησε νὰ μού ἐπιτρέψῃ νὰ φέρω αὐτό.» Οὕτω εἰς τὸ ὕψηλόν γεῦμα εἰς τὴν αἰθουσαν παρεκάθητο κάποιος Σιρ Γκάρλον, ὅστις ἐπίσης ἠρώτησε, «Διατί φέρεσαι ὡς ἐμβλημα διόδημα Βασίλισσῆς;» Πρὸς τοῦτον ὁ Σιρ Βαλὶν ἔδωκε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Τότε ὁ Σιρ Γκάρλον εἰδεγῶς ἐμειδίσατε καὶ εἶπε, «Τόσον εἶσθε ἀπλοϊκός, καὶ ἐργασθε ὡς λέγετε καὶ ἀπὸ τὴν αὐλήν; Δὲν ἐγείτε ὄφθαλμοὺς, ἢ τοῦλάχιστον ὡς, καὶ δὲν γνωρίζετε τὰ διατρέγοντα (αἰσθητικὰ διατυμπανισμένον) μεταξὺ Λανσελότου καὶ τῆς Βασίλισσῆς;» Πρὸς ταῦτα ὁ Σιρ Βαλὶν ἀπάντησε· μετ' ὕψος ἄγχιον. «Ναί, βεβαίως, ἐπειδὴ ἔχω καὶ ὡς καὶ ὄφθαλμοὺς καὶ ἐπειδὴ προσφάτως τὰ μετεγερίσθη ὅπως ἀντιληφθῆ πῶς ἐκείνος, ὁ μέγιστος ὄλοι τῶν ἱπποτῶν, ἐκέρδισε τὴν ἀνδρείαν του ἀπὸ τὴν εὐγενεστάτην τὸν ἀρόρατος, ἤξευρε ὅτι πράγματα ὡς αὐτὰ ὅπου λέγετε εἶνε λόγοι ἀνοήτων καὶ συκοφαντῶν.» Οὕτ' ἦτον ὄλοι τοῦ Σιρ Γκάρλον οἱ λόγοι ἐπλήρως τὴν κοσμίαν του βαρῦθυμίας καὶ κατηφείας, καὶ οὗτω περιεπλανῶτο μεταξὺ τῶν χωρικῶν, καὶ ἐκεῖ ἤκουσε θαυμαστάς ἱστορίας. Διότι τοῦ εἶπον ὅτι ὁ Σιρ Γκάρλον ἐγύριζε μετ' ὁ ἀλογόν του ἀρόρατος καὶ εἶχε θανατικῶς πληγῶσθαι αὐτὰ ὅπου λέγετε εἶνε λόγοι ἀνοήτων καὶ συκοφαντῶν.» Οὕτ' ἦτον ὄλοι τοῦ Σιρ Γκάρλον οἱ λόγοι ἐπλήρως τὴν κοσμίαν του βαρῦθυμίας καὶ κατηφείας, καὶ οὗτω περιεπλανῶτο μεταξὺ τῶν χωρικῶν, καὶ ἐκεῖ ἤκουσε θαυμαστάς ἱστορίας. Διότι τοῦ εἶπον ὅτι ὁ Σιρ Γκάρλον ἐγύριζε μετ' ὁ ἀλογόν του ἀρόρατος καὶ εἶχε θανατικῶς πληγῶσθαι αὐτὰ ὅπου λέγετε εἶνε λόγοι ἀνοήτων καὶ συκοφαντῶν.» Οὕτ' ἦτον ὄλοι τοῦ Σιρ Γκάρλον οἱ λόγοι ἐπλήρως τὴν κοσμίαν του βαρῦθυμίας καὶ κατηφείας, καὶ οὗτω περιεπλανῶτο μεταξὺ τῶν χωρικῶν, καὶ ἐκεῖ ἤκουσε θαυμαστάς ἱστορίας.

Τοῦ διηγήθησαν ἀκόμη πῶς ἐκείνος ὁ βασιλεὺς Πελλίας ἦτο γνήσιος ἀπόγονος Ἰουσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας, καθὼς καὶ πῶς, μέσα εἰς κρυπτοὺς θαλάμους καὶ πύργους εὗρσεντο θησαυροὶ θαυμαστοὶ γρονολογούμενοι ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Χριστοῦ—καθὼς καὶ ἡ αἰμοσταῆς λογγὴ διὰ τῆς ὁποίας ὁ Λύγγος εἶχε καταπῆσθαι τὸν Χριστόν, καὶ ἄλλα ἀκόμη παρόμοια θαυμάσια, ἕως ὅτου ὁ Σιρ Βαλὶν ἀπέληξε νὰ διατάξῃ ἂν δὲν ἦσαν ἀληθῆ καὶ τὰ ὅσα τοῦ εἶπον διὰ τὸν Σιρ Γκάρλον. Ἀλλὰ τὴν ἐπιόυσαν ὅταν ὁ Σιρ Γκάρλον τὸν συνήτησεν ἐξω τοῦ πύργου καὶ τὸν ἐγλύεσε, λέγων, «Ἀκόμη φέρεις λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἐνονεῖον τῶσων ἐμβλημάτων—αὐτὸ τὸ σκανδαλώδες στέμμα;» Τότε τοῦ σιρ Βαλὶν ἡ παλαιὰ σκαλιότης ἐξέσπασεν ἀπὸ τὸ γένος του ἐπιγρύσμα, καὶ τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν περικεφαλαιάν μετ' ὁ ζήρος του. Μολονότι δὲ τὸν κατέβαλε καὶ τὸν ἀφήκεν ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς, τὸ ζήφος του ἐν τούτοις εἶχε θουμασιεθῆ, καὶ ἔδραμεν εἰς ζήτησιν ἄλλου τινοῦ ὀπλοῦ. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν εἶδεν ἀνθρώπους νὰ τρέχουν κατ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸν πύργον, καὶ ἡ μόνη του σκέψις ὑπέστρεψε τότε νὰ φύγῃ καὶ νὰ σωθῆ. Καὶ κατὰ τὴν φύγην του εἶδεν ἀπὸ ἕνα φεγγίτην μίαν σταθὴν ἀπὸ λόγγας, καὶ διέσκησε τὴν θύραν καὶ ἤρπασε τὴν μακροτέραν λογγὴν ἀπὸ τὸν σωθῶν, καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν κέλυτρά του καὶ ἔφυγε. Καὶ φεύγων ἤκουσε τὴν σωνήν τοῦ βασιλέως Πελλία κραυγάζοντος πρὸς τοὺς ἱπποτάς του. «Πιάσατε τον, πιάσατε τον! ἐβέβηλωσε πράγματα ἱερά τὰ ὁποῖα τὸ περιορισμένον του

πνεῦμα δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐνοσῆ.» Πλὴν ἐκείνος φεύγων μετ' ἀλλόφρονά ὀρημὴν ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τὰ δάση καὶ ἐκοιμήθη τὸ ἀλογόν του μόνον ὅταν κατήγησε σχεδὸν ἐτοιμοθάνατον. Τότε θεωρῶν τὸ χρυσοῦν στέμμα τοῦ ἐθρηνολόγου: «Ἀλοῖμονον, πόσον γρήγορα ἐμελλον νὰ ἐπιστρέψω... Ἀλοῖμονον! καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ αἰμοσταῆς λογγὴ ἂν μού ἤνοιγε πληγὴν ἢ ὁποῖα αἰώνως νὰ αἰμοσταῆ, δὲν θὰ ἤμην πάλιν ἄρκετὰ τιμωρημένος διὰ τὰς ἀποστασίας μου.»

Οὕτω ἐκεῖ ἐνῶ ἐκεῖτο μετ' τὴν καρδίαν πλήρη πικρίας ἀπέστρεψε τὴν ἀσπίδα μακράν του, μὴ ὑποφέρων νὰ τὴν βλέπῃ, καὶ τὴν ἐκρέμασεν εἰς ἕνα στερεὸν κλώνον ὅπου ἐλαμποκόπει εἰς τὸν ἥλιον, ἐνῶ αὐτὸς ἐστρεφε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ἀλλόφρων, καὶ λέγων ὅτι θὰ περάσῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του ὡς ἄγχιος μέσα εἰς τὰ δάση. Ἀλλὰ πάραυτα ἦλθε διὰ τῶν δασῶν μίαν εὐγενῆς κόρη ἱππεύουσα καλεσμένη (ἵππον τῆς ἱπποσίας) καὶ μόνον συνοδὸν ἔγρουσα ἕνα ἀκόλουθον. Καὶ βλέπουσα τὴν ἀσπίδα ἐκράτησε τὸν ἵππον της καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀκόλουθον νὰ ζητήσῃ νὰ εὗρῃ ἐκείνον ὅστις ἦτο ὁ κάτοχος της, διότι ἐξεπλήττετο βλέπουσα τὸ στέμμα τῆς Βασίλισσῆς Γινέβρας ἐπ' αὐτῆς.

Τότε ὅταν ἐκείνη εὗρε τὸν σιρ Βαλὶν τοῦ ἐζήτησε νὰ τὴν προσταλέσῃ μέσα εἰς τὰ δάση, διότι ἐπήγαγε πρὸς τὸν βασιλέα Μάκον τῆς Κοσουάλλης, καὶ ὁ καλὸς τῆς ἱπποτικῆς εἶχε πάθει ἀπευκαίτοιον καὶ τὴν παρήτησε μετ' ὀνομαστόν αὐτόν τὸν ἀκόλουθον. «Καὶ σὺς ἀναγνωρίζω ὡς ἄνδρα ἐντιμόν καὶ ἠνθόντα εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ἀρθούρου, διότι τὸ ἐμβλημα σου μετ' ὁ πληροφωρεῖ.» Τότε ὁ σιρ Βαλὶν ἠρώτησε καὶ εἶπε, «Μὴ μ' ἐρωτᾶτε περὶ τούτου, διότι τὸ ἔχω ἐξευτελίσει. Ἀλλοῖμονον! ἐν τῶσων μέγα ὄνομα Βασίλισσῆς τὸ ὁποῖον ὁ μέγας Λανσελότος ἀνόψωσε, καὶ ἀνοψώθη ἀπὸ αὐτοῦ, ἐπέπωτο δι' ἐμοῦ καὶ διὰ τῆς οὐτιδανότητός μου νὰ ἀμαυρωθῆ!» Τότε ἡ εὐγενῆς κόρη, προσβλέπουσα εἰς αὐτόν σαρκαστικῶς, ἐγέλασε, καὶ ὅταν ἐκείνος τὴν ἠρώτησε διατί γελᾷ, ἐκείνη ἐγέλασεν εἰς τὰ γελά, καὶ ἐκοιμήσθη ὅτι δὲν βλέπει τί βλάβην ἠδύναντο νὰ προσενήσῃ εἰς τὴν ὑπόληψιν τῆς Βασίλισσῆς ἢ τοῦ Λανσελότου περισσοτέραν ἀπὸ ἐκείνην ὅπου οἱ ἴδιοι ἔχουν ἤδη προσενήσῃ εἰς ἐαυτούς.

Καὶ ὅταν ἐκείνος ἐστάθη ἀπολιθωμένος, ὡς ἡ γυνὴ τοῦ Λῶτ, καὶ τὴν προσητήσεν, ἐκείνη ἀνέκραξε καὶ πάλιν, «Κύριε ἱπποτά, περιττὸν δὲ με κυττάζετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὡς ἔαν εἶμαι καμμία σπερμολόγος ἢ ψεύστοια. Ἐπιτρέψατε τώρα νὰ σῆς εἰπῶ πῶς ἐγὼ ἡ ἴδια εἶδον τὸν σιρ Λανσελότον καὶ τὴν Βασίλισσαν εἰς ἕνα λειμῶνα τῆς Καμελόττης πρὸ δώδεκα μόλις μὴν ὡν καὶ τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ ὡς Λανσελότε, κύριε μου, διότι τῶ ὄντι ἐσὶς ἐγὼ ἀληθῆ μου κύριον, καὶ κανένα ἄλλον πλὴν τοῦ νομίμου.»

Ἄλλ' ὅταν ἐκείνος τὴν ἤκουσε νὰ ομιλῆ οὕτω, τὸ κακὸν του πνεῦμα τὸν κατεκυρίευσεν καὶ τὸν κατέστρεψε μαυινώδη, καὶ τότε ἐκράυαξε μετ' ἐμπεδὸν βρυγθῆναι, καὶ ἀπέσπασε βιαίως τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ τὴν εὗρε καὶ τὴν ἔρριψε κατὰ γῆς, ἐκτύπησε μετ' ὁν κατάφρακτον πόδα του εἰς τὸ μέσον, καὶ συνέτριψε τὸ βασιλικὸν στέμμα εἰς δύο, καὶ ἐπέταξε τὰ δύο τεμάχια μακράν του μέσα εἰς τοὺς τριβόλους τοῦ δάσους. Τότε εἰς αὐτὴν τὴν κορυγὴν προσήλθεν ὁ Βαλάν διαβαίνων ἐφιππος ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ ὅταν εἶδε τὴν κομματιασμένην ἀσπίδα καὶ τὸ στέμμα κατὰ γῆς ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ εἶπε: «Κύριε ἱπποτά, σωλάξου, διότι σὲ φονεύω διὰ τὴν προσβολὴν τὴν ὁποῖαν ἔκαμες εἰς τὴν Βασίλισσαν.» Τότε ὁ σιρ Βαλὶν, διότι δὲν ἤξευρε ὅτι ὁ ἄλλος ἦτο ὁ σιρ Βαλάν, βλέπων ὅτι ἡ νεοστὴ παραχωρηθεῖσα εἰς αὐτόν ἀσπίς δὲν ἦτο πλέον πρὸς γῆσιν, ἐζήτησε νὰ τῶ δανείσῃ ὁ Ἀκόλουθος τὴν ἀσπίδα του, καὶ, δρῶντων τὴν λογγὴν τὴν ὁ

ΤΟ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΣ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΝΙΚΟΛΑΚΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θ'. Τί χρησιμεύει κάποτε εν αντικλειδί

Ο Τζών έπρεπε βεβαίως από ώριμν, διότι ήδη είχε σκεδόν νυκτώσει όταν έφθασεν εις έν λατομείον όπου έσταμάτησεν.

Αποτόμως, ήσθάνθη εκ νέου ότι πεινά, ύπερ δλας τας βρασύους του ψύχους, ύπερ δλην την φρέικην της απελπισίας του, κατελήθη υπό άπειρου όρέξεως να φάγη, ήτι δήποτε, με κάθε τρόπον.

Τού επίηθου πός στιγμην ή ιδέα να βάλη ένέχυρον το ώρολόγι του, άλλ' όχι, άνήμερα τά Χριστούγεννα — διότι ήσαν Χριστούγεννα! — όλα τά μαγαζία των ένχυμων ενσταύσαν όθ ήσαν κλειστά.

Νά έμβη εις το πρώτον τυγόν καηλείον, και να προσφέρη το ώρολόγι του, το όποιον ήζειε τουλάχιστον διακόσια φράγκα, αντί μείδους άρτου και τυρού. Θά ήτο το ίδιον, δι' αυτόν, ως να παρεδίδοτο θεσμοτάτης διότι: ό κάπηλος, ένώπιον τοιούτου πελάτου, θά ειδοποιεί άφελούς την άστυνομίαν. Ανέστρεψεν δλα τά θυλάκια του γελέκου του, του σουσούκου, του παλτου του, με την άόριστον ιδέαν ότι θά εύρη κάτι το όποιον να δύναται να δώση αντί πληρωμής. Εισιτήρια των τοκαμβί, έν πούρον γαλακτέου, το αντικλειδί της πατριχής οικίας, έν μαντήλι, αυτά ήσαν όλα και τίποτε απ' αυτά δεν ήδύνατο να του χρησιμεύση.

Έφειλεν άπολύτως ν' άφείη ν' άποθήνη της πείνης, και, επί τέλους, αυτή δεν θά ήτο τάχα ή καλλίτερα διεξόδος;

Διαλόγησε μεταξύ των βάττων αι όποιαί έφύοντο παρά την είσοδον του λατομείου: ένθ' ό άνεμος έμκίνητο και ώρυστο τραγύσω του, τά ένδύματά του τή έρανύοντο έλαφρά ως να ήσαν από χαρτί, αι κλειδώσεις του έκαιον, το δερμα του έζάρωνεν επάνω εις τά όστά.

Και, από στιγμής εις στιγμήν, ή γιών απέβαινε πυκνότερα, και ή νύξ πλέον σκοτεινή.

Τέλος διεσκέλεισεν ένν φράκην, και εύρέθη τοικιλίων μέσα εις ένα χωράρι ώρωγμένον, το όποιον του έφάνη άτελείωτον.

Ολίγον άργότερον, παρόδες μέσα εις τά νεοφυή δένδρα ένός δάσους, έτε άργότερον, έβλεπεν έμπροσθέν του έν κτίριον με πολλά παραθύρα φωτισμένα, με όχηματα περιμένοντα εις την θύραν, με άμαξηλάτας σκεπασμένους από γιόνι. Απ' αυτό το θέαμα της άνθρωπίνης χαρής έφυγε βιαστικός — έπλανήθη εις την νύκτα, άσκόπως — έπεσεν, έμεινεν έξηλωμένος, ύστερον άνεσηκώθη και ανέλαβε την περιπλάνησίν του.

Και έξαφνα, χωρίς να έχη καμίαν ιδέαν περί του πός έφθασεν εκεί, ειδεν ότι εφίσταται εις μίαν δδον του 'Ιδιμθύρου, μεσούν άφρημημένος ένα φανόν άπέναντι της θύρας μίς οικίας.

Ενεθυμήθη ότι είχαν άλλοτε ιδή κάτι τι παρόμοιον, κατά το παρελθόν — άλλα πού, και πότε; ούτε ήξευρε. Και αυτός ό ίδιος ποιος ήτο; Ητο ό Τζών Νικολσον, ό υπάλληλος μίς τραπέζης του άγιου Φραγκίσκου, ή άλλος Τζών, προγενέστερος, υπάλληλος εις τά γραφεία του πατρός του; Όλα τά είχε λησμονήσει — όλα ήσαν συγκεχυμένα εις τον νου του — και το πρώτον έναργές συναίσθημά του, κατόπιν τούτων, ήτο το συναίσθημα του ότι εισάγει το αντικλειδί του εις το κλειθρον της θύρας της πατριχής οικίας.

Ο δεικτής του ώρολογίου του διαδρόμου έδείκνε περίπου μεσάνυκτα. Το ράμφος του αερίωφωτος έρωπτεν άσθενή λάμπιν, με μεγάλας σιμάς και ή θύρα του γραφείου του κ. Νικολσον ήτο άνοιχτή, άρίνουσα, να φαίνεται ήτι το δωμάτιον έμεινεν ακόμη φωτισμένον.

Είς τοιαύτην ώραν της νυκτός, πύτα δλα ήσαν παραδόξα τή φωτα έπασπε να ήσαν σβυστά, αι θύραι κλεισται, όλη ή οικία παραδεδομένη εις τον ύπνον.

Ο Τζών έξεπλάγη δι' αυτήν την άνωμαλία; έξαπλάγη ότι εύρίσκει αυτός ό ίδιος εκεί όπου ήτο και, εις την ζεσθήν άτμόσφαιραν της οικίας, ήσθάνθη όξύτερον την πεινάν του.

Το ώρολόγι ανέδωκε μικρόν κτύπον όστις τή ήτο πολύ οικείος; μετά πέντε λεπτά, ή ήμέρα των Χριστουγέννων έληγεν.

«Πός τί να περιμένω περισσότερον; έσκέφθη ό Τζών. 'Ιδού με εις αυτό το σπίτι χωρίς κ' έργω να ήξευρα το πός ήν πρόκειται να διωγθώ εκ νέου, πρωτιότερον να διωγθώ άμέσως!»

Και έπροχώρησε μέχρι της θύρας του βάθου, και εισήλθεν.

«Ω! βεβαίωτα ήτο τρελλάς! Απ'ο καιρόν άλλως το έπίστευεν.

Έκει, εις το γραφείον του πατρός του, τα μέσάνυκτα, ή φωτιά έσπινθηροβόλει και το γαζέ καιε τ' ά γγραφα του κ. Νικολσον, εκείνο τα πανάγια έγγραφα τά όποια κανείς δεν είχε το δικαίωμα να τά έγρίτζη, ήσαν παρμένα από το πατέρι και σωρευμένα επάνω εις τον τάπητα εις τή θέσιν των, επί του γραφείου του πατρός του, δειπνον ήτο παρατεθειμένον και, εις το άνάκλιτρον του πατρός του, μία γυνή έκάθητο, ένεδειμένη ως νοσοκόμος, και τρώγουσα!

Είς τον θόρυβον τον όποιον έπροξένησεν ή σόδός του, ή γυνή έσηκώθη, έξέβαλε μικράν κρηγήν και τον άντιμετώπισεν.

Ητο γυνή ύψηλού άναστήματος, εύρωστα ήρεμος, ολίγον αρρυσιαπή, με ζωηράν έκφραση θόρυβου και φρονήσεως. Και ένθ' ό Τζών έξέβαλε την θεώρη, μία όμοιότης συγκεχυμένη ή φωτισμένη εις την μνήμην του.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΟΡΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Υψηλά την έννοιαν, ύψηλά και την φύσιν τά υπερέφρανα Λευκά Όρη άποτελοσν ένδαλμα ευγενές της Κρητικής φαντασίας και τεκμήριον άνεξίτηλον των μεγάλων άγώνων της νύμφης της Μεσογείου. Η φύσις προικνυόσασα δήθεν τας φρικτάς δοκιμασίας, ως τό ακληρόν, πεπωρωμένον έπεφύλακτεν εις τους κατοίκους της νήσου, έπροιόκισεν κϋτήν διά των άποτόμων και βραχυδών τούτων όρειων, όπως εύρίσκωσι καταφύγιον έν αυτοίς δι' άπηνώς καταδωκόμενοι μάρτυρες της έλευθερίας, διότι ταύτα έκέκτηντο την ύπεροχήν της όχυρότητος έν δλη τή Κρήτη.

Φοβερά και άπειλητικά την θεαν, ούρανόπληκτα, έχουσι διεύθυνσιν εκ δυσμών προς άνατολάς, και όσα χωρούσι τοσοσπον ταπεινούονται εως ότου άπολήξωσιν εις τας έκβολάς του Μουρσελα και τον κόλπον του 'Αλμουρού. Καθ' όλην αυτών την έκτασιν καλύπτουσι τας πέντε δυτικάς έπαρχίας της νήσου, ήτοι τον 'Αποκόρωνα, τά Σφακία, την Κυδωνία και το Σελίνον μικράς διακλαδώσεως είςχωρούσης και εις την Κίσσαμον. Είνε τά ύψηλότερα όρη της Κρήτης. Η ύψίστη κορυφή αυτών, ή λεγομένη «Θεοδώρητη» έχει ύψος 8,100 άγγλικών ποδών ένθ' ή 'Ιδη» έχει ύψος μόνον 8,060 τοιούτων. Η ύπεροχή έν γένει των Λευκών Όρειων άποδεικνύεται και εκ του εξής δημώδους ποιήματος.

Τρία βουνά μαλώνουνε κ'είνε να σκοτωθούνε Το Κέντρος(1) και το Σφακιανό(2) Το Κέντρος και το Σφακιανό τ' άλλον ό ψην [λωρείτης

Μα μίνυσε το Σφακιανό Μα μίνυσε το Σφακιανό των άλλων ή Μα [δάρω

Σταθίητε σεις τάλλα βουνά

Πάλλευκος πέπλος καλύπτει αυτά καθ' όλον σχεδόν το έτος και μόλις περί το τέλος του θερού άποδούονται τον ύπό της φύσεως έπιβάλλόμενον αυτοίς χιτώνα. Αφού τκχη ή γιών, ή έπιφάνεια των Λευκών Όρειων όμοιάζει μακρόθεν με χρώμα όμιγλώδους άτμοσφαιρας, ώστε θαλασσοποδών τις όρξ ταύτα ως νέφη της εωθινης δρόσου. Αποτόμα και χαρκαδρόδη σχηματίζουσι δύο μεγάλας πλεύρας, την Βόρειον και την Νότιον τούτων δε ή νότιος είνε μάλλον κρημνωδεστερα και διήκει μέχρι της θαλάσσης, ένθ' ή βόρειος και όγκλωτέρα είνε και της παραλίας απέχουν οι πρόποδες περί την μίαν ώραν. Φάραγγες μεγάλα και βραθειαι διατέμουσιν τας πορείας των φθάρουσαι μέχρι: των ακτών. Τοιαύτη είνε ή διαδότης και φοβερά φάραγγ της Σαμαριας χωρίζουσα την έπαρχίαν Σφακίων από της Κυδωνίας και Σελίνου και μόνον διά του περιωνύμου Ξυλοσκάλου γίνετα επικοινωνία, άλλα με φόνον και τρόμον διά 20 περίπου έλλγμων. Αλλαι είνε ή της 'Ιμβρου βαθειαι και μακρά, ήτις άποτελεί την μόνην είσοδον από 'Αποκόρωνα εις Σφακία, δύο δε όλόκληραι ώραι απαιτούνται όπως την διατρέξη τις. Κρημοι άποτόμοι με σπήλαια άπρόσιτα εύρίσκονται καθ' άπασαν την έκτασιν αυτών, ένθα κατέφρευον οι κάτοικοι των περίξ έπαρχιών κατά τας επαναστάσεις. Βράχοι θεώρατοι, σχισμαί άπύθμενοι, χαράδροι άδιάβατοι (χάλαρα) κατάσσια πλάγια προσβάλλουσι τον όφθαλμόν του παρατηρητοφ. Αι ύπώρειαι αυτών βρίθουσιν από δένδρα μεγάλα, κυπαρισσους πεύκους, πρίνους, έλαιόπρινους, άζυλάκους, δρύς, σφενδάμους, άβοράντους άχλαδέας και άλλα άυτοφυή, το σύνολον των όποιων σχηματίζει πυκνούς και έκτεταμένους δασώνας. Όλα όμως αυτά άπαντώσιν εις την μέσην και κάτω ζώνην μόνον, καθ' ότι ή ύψηλή ζώνη καλύπτεται πάντοτε σχεδόν εκ παχείας χιόνος και έπομένως είνε άδύνατος ή άνάπτυξις δένδρων. Αι ύψηλότεραι αυται κορυφαί είνε το πλείστον γυμναί, πλήρεις χαλικίων, φύονται δε μόνον χόρτα και θάμνοι μικροί, όστινες κατά τον Αύγουστον (έποχή της άνοιξέως των) παρουν.

(1) Κέντρος είνε παρσαφάς τις των «Λευκών Όρειων» έν τοίς όρειοίς Ρεθύμνης και 'Αγίου Βασιλείου.

(2) Σφακιανό βουνά λέγονται τά Λευκά Όρη, καθότι καλύπτουσιν άπασαν την έπαρχίαν ταύτην.

σιάζουσι θεάμα ωραιότατον. Η άνθησις αυτών αν και είνε πτωχή, ευχαρίστως προσπίπτει εις το όμμα του αναβάτου, όστις έχει να προσέξη πού στερωώτερον να θέση τον πόδα του ίνα μη όλισθήση και άντι να άνέρχηται να χωρή προς τά όπισω. Περιοδεύων τις ανά τά Λευκά Όρη όχι μόνον γίνετα επιλήσμων της θερμής έποχής, άλλα και υπό ψύχους καταλαμβάνετα και υπό μελαγχολίας κυριεύετα όρων την σιβαράν και άγρίαν της φύσεως όψιν και άκούων τους κρωγμούς των διαφόρων όρειών. Βροχαί πίπτουσιν άφρονότατοι ένταυθα, εξ ών σχηματίζονται μικροί ποταμίσχοι ρέοντες μέσον των χαρκαδών και μόλις φθάνουσιν εις την θαλάσσαν. Επίσης και εις πηγάια ύδατα είνε πλουσιώτατα τά Λευκά Όρη. Πηγάι με ψυχρότατον, διακρυγέστατον και πεπτικώτατον ύδωρ ύπάρχουν πολλαί εις τας βόρειους κλιτύας, ένθ' αι νότιοι στερούνται τοιούτων, αν ουχί παντελώς, δι' ότι και όλοι οι Σφακιωται άρδεύονται εκ δεξαμενών, ως οι 'Ιδιοι κατασκευάζουσι. Έξ ότων δε είπουν δύναται τις να ένοήση ότι και βοσκαί ύπάρχουσιν ένταυθα άφθονοι, χιλιάδες δε πρόβατα και αίγες νέμονται ταύτας, εξ ών παράγετα ό περίφημος Μαδαριτικός τυρός: τούτο δε άποδεικνύεται και εκ του εξής δημώδους ζυματος.

Ένα κουδούνι άργολαλει τση Σφακιανές [μαδάρης με τση μαδάρης μάχετα με τά βουνά μα [λώνει

Μαδάρα και ξεχιώνισεν να φέρω τά σφαχτά [ριου

Μα πάρετα και φύγετε άμέτα στ' Ακρωτήρι και τον 'Απρίλι φέρετα να μαι ξεχιωνισμένη να δης σφαχτά να δης κριγζούς.

Πολλά και εύφορώτατα όροπέδια σχηματίζονται πολλαχού, δη βορείως, ών σπουδαιότερον είνε του Όμαλού, εις τά όρια Σφακίων, Σελίνου και Κυδωνίας, σπουδαίον καταφύγιον των επαναστατών ως και εκ του έπομένου φαίνεται.

Ποιός θε να βγή στόν Όμαλό να φαίνεται [άνδρειωμένος Λακωίτη άς κάμη σύντεκνο και Σφακιανό [κουμπιού 'Αγιερηνιώτη άδερφοχτό και Σελινιώτη [φίλο

Τότε να βγή στόν Όμαλό.

Είς πολλαί κορυφάς των Λευκών Όρειων άπκντξ τις μικρά ρημοκλήσια, έντός σπηλαίων, άφειρωμένα κυρίως εις τό 'Αγιον Πνεύμα. Κατά την έορτήν δε πολλαί εκ των περιχώρων, καταλλήλως έρωδιασμένοι, άνέρχονται οικογενειακά, μένουσιν δε επί αρκετάς ήμέρας διασκεδάζοντες.

Τοιαύτα έν ολίγοις είται τά ιστορικά Λευκά Όρη της Κρήτης επί των όποιων κατοικοουσιν οι κρηνοδίκαιοι Λευκορείται, όστινες υπερέφρανοι διετήρησαν πάντοτε την έλευθερίαν των καταπολεμούντες πάντα κατακτητήν, ως μαρτυρεί και Raffevier.

«Ο Λευκορείτης, δυσπιστεί άλλότρω θελήματα, μνογνωμών το φρόνημα, άκατάβλητος την καρτερίαν, τραχύς και άφυλάρεσκος τους τρόπους δεν όμολογεί παρά δύο μόνον αυθεντίας την μεν έπουράνιον, την δε έπίγειον. Είς μεν τον Θεόν ένάπεθετε το πνεύμα, εις δε το όπλον διεπιστεύετο το άπαραβίαστον της προσωπικής του άνεξαρτησίας»

Φρές 'Αποκόρωνου Κ. Γ. Λαγουμιζάκης

ΜΗΧΑΝΗ ΔΙΑ 14 ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΑΥΓΩΝ

Η Αυστραλία έχει το μεγαλύτερον πτηνοτροφείον και τον μεγαλύτερον έπφαστήρα του κόσμου. Ο έπφαστήρ έχει χωρητικότητα 11, 440 αυγών νησών ήτοι 14,080 αυγών όρνιθων.

Η μηχανή είνε κακωτά, είδος θερμοκηπίου, και είνε έγκαθιδρυμένη έν ύπαίθρω.

Οι δίσκοι των αυγών περιλαμβάνουν έκαστός, 130 αυγά νησών ή 160 αυγά όρνιθων, και ύπάρχουν τέσσαρες τοιούτοι από άκρου εις άκρον εις ένδεκα σειράς, την μίαν επάνωθεν της άλλης, εις έκάστην πλευράν του θαλάμου, άποτελοσσης 88 έν συνόλω.

Η μηχανή θερμαίνεται με άτμόν διά σωλήνων από ένα μεγάλο λέβητα. Ο έπφαστήρ λέγετα ότι εργάζεται καλώς, και παράγει μέγα πλήθος πτηνών.

δυνατήν κραυγήν έλιποθύμησαν εκ νέου και έμειναν ούτω λιπόθυμοι επί ώραν. Τότε ή ευγενής κόρη έπερίμενε να ιδή πού το πρόγμα ή' άπολήξη, και έκρούθη όπισθεν των φύλλωμάτων.

Μετ' ού πολυό ο Σιο Βαλίν ήνοιξε πούτος τους όφθαλμούς, και τότε με στεναγμούς βαθυτάτης λύπης έσύρθη βραδέως εως εκεί όπου κατέκειτο ό αδελφός του. Και τότε παρεμέρισεν την κόμην από το πρόσωπον του αδελφού του, και έκυψε και τον ήσπασθη, και άπέσυρεν από το αίματομένον πρόσωπον του τά γείλη του, διότι ήδη ή ζωή του ήργιζε να εκασέγη από τας άραινεις του πηγάς.

Τότε εύθύς ύστερον ό Βαλίν συνήλθεν έπίσης από την λιποθυμίαν του, και όταν ειδεν τον αδελφόν του να στέκη ούτω επάνωθεν του περιέβαλε με τον βραχιόνα τον τράχηλόν του και έσυρε το πρόσωπόν του προς αυτόν και ειπεν άσθενώς εις το αυτί του. «'Αλλοίμονον, άλλοίμονον, φίλατά μου αδελφέ, σε έθανάτωσα! Αλλά διατί δεν είγες άπίδα, και διατί ήτο σγαμένη εις τά δύο και κομματιασμένη; Ω αδελφέ! διότι με λυπει περισσότερον από τον θάνατον αυτό όπου βλέπω.» Τότε ό Σιο Βαλίν τώ διηγήθη όλα όσα ό Σιο Γκάρλον και ύστερώτερον ή ευγενής κόρη του είπον περί της Βασιλείσης, και όταν ό Σιο Βαλίν τά ήκουσε βαθέως έστέναζε και έκραυγασεν ότι ό Γκάρλον ήτο ένας φαύλος ίππότης, πασίγνωστος διά τας ραδιουργίας και τά ψεύδη του. ή δε ευγενής κόρη, κατ' αυτόν, έάν επήγαινε προς τον Βασιλέα Μάρκον, ήτο και αυτή μία φαύλος ως ό άλλος. «Διόλου άπίθανον ό Σιο Γκάρλον, είπε, να ήτο έκείνος ό ίδιος ίππότης περί του όποιου έλεγεν ότι την έγκατέλειψε και ήθελα να την επιτύχω αυτήν ή τον ακολουθούν της, είπε, διότι και έτομοθόνατος όπου είμαι: θά την άφανίσω διά να μη διαπαρή κακά μεγαλειότερα απ' αυτό το άλγεινον κτύπημα του όποιου ύπήρξε πρόξενος εις ήμάς τους δύο.»

Όταν ή ευγενής κόρη τους ήκουσε να όμιλούν ούτω, τά έργασία, φοβήθεισα μήπως τυχόν ό πληρωμένος ίππότης άντλήση δύναμεις και την εύρη, και έσπευσε λαθραίως να κατευθυνθη προς τον βασιλέα Μάρκον και ύστερον εις την αυλήν του 'Αρθούρου, και εκεί διηγήθη πώς έκρυφώκουσεν από ίππότας της Τραπεζης του 'Αρθούρου έν σκάνδαλον άνεπίδεικτον πάσης αμφοσητήσεως ως προς τον Σιο Λανσελότον και την βασιλίσσαν. Και ούτω τή άλληθεία το άλγεινον κτύπημα έδόθη το πλῆξαν κατά πρώτον εκ βάρων την ύψηλην τάξιν της Στρογγύλης Τραπεζης.

Αφού ή ευγενής κόρη άνεχώρησεν ήλθεν ή Δέσποινα της Αίλινης και εύρε τον Σιο Βαλίν και τον Σιο Βαλάν πνεύνας τά λόγια, και έρόρνησε να ταφούν με έπιστημότητα, και έψαλε κατά την ένταφίαν των ν' ύψηλόν άμα.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Κατά τά γυμνάσια του Γερμανικού στρατού τά προωρινά του Κάιζερ καταλύματα ουνίστανται εις έν ξύλιον παράπηγμα. Πλήν του κουτώνος και του λουτήρος, ό Κάιζερ έχει και έν ευρύχωρον γραφείον, το όποιον χρησιμεύει ώσαύτως και ως τραπέζα και αίθουσα ήποδοχής. — Διάφορα μικρότερα διαμερίσματα συμπληροουσιν αυτό το αυτοσχέδιον οίκημα, από το όποιον ή Αδιοκρατορική σημάια κυματίζει. Όταν νυκτιώγη, μία πυρά άνάπτεται πρό της θύρας της Αιτου Μεγαλειότητες, ή όποια διατηρείται άναμμένη καθ' όλον το διάστημα της νυκτός, και ό Κάιζερ άγαπά να κάθηται παρ' αυτήν και να όμιλή εις τους φίλους του. Είς αυτάς τας περιστάσεις πάσα έθιμοτυπία άφίνεται κατά μέρος. Άλλη νυκτερινή τέρωπις του Κάιζερ είνε να περιόρχεται το στρατόπεδον και να παρίσταται θεατής εις τας τραχείας παιδιάς των έν καταλυσμού στρατιωτών.

Ο Αδιοκράτωρ της Αδιορίας σπανίως κάμνει χειραφίας άκόμη και με τους ύψηλοτέρους επισκέπτας και τά πλέον προνομούχα πρόσωπα. Ο συνήθης του τύπος χαιρετισμού είνε μία ευγενής ύπόκλισις.

Ο Τοάμπρελαν ήτο 40 ετών όταν το πρώτον εξέλέγη βουλευτής. Ο Βάλφουρ εισήλθεν εις το κοινοβούλιον εις ηλικίαν 32 ετών. Και ό Ρόσβερν είχε μόλις συμπληρωμένη την νόμιμον ηλικίαν όταν έξεφώνησε τον πρώτον του λόγον εις την Βουλήν των Αδρών.

Η Αδιοκράτειρα της Γερμανίας έκτός των κοσμημάτων αξίας 100,000 λιρών τά όποια είνε ιδίον της κτήμα, δικαιούται να κάμη χρήση της μεγαλοπρεπούς συλλογής άδαμάντων ήτις άνήκει εις το Πρωσικόν Θησαυροφυλάκιον. Η αδιοκράτειρα ούτω δύναται εις τινας περιστάσεις να εμφανίζεται εις την Αδλήν φορούσα κοσμήματα αξίας 250,000 λιρών.

—'Αλλά, Θεέ μου! άλλ' είνε ο Τζών! άνεφώνησεν ή νοσοκόμος.

—Θαρω πώς είμαι; τρελλός; είπεν ο Τζών; αλλά μου φαίνεται, αλήθεια, πώς είσθε ή Φλώρα!

—Και ποιά ήβηλατε λοιπόν να είμαι; απεκρίθη εκείνη.

—'Εν τούτοις, διελογίζετο ο Τζών, δεν είνε καθαυτὸ ή Φλώρα! διότι ή Φλώρα ήτο λεπτοκαμωμένη και δειλή, και πάντοτε έτοιμη να κκκινίξη; και έπειτα, ή Φλώρα δεν είχε αυτήν την γονδρή προσφορά του 'Εθιμβούργου. »

—'Αλλά δεν είπε τίποτε απ' αυτά όλα; και καλώς έπραξε, βεβαίως. Περιορίσθη μόνον να είψη τά εξής:

—'Αλλά τότε διατί είσθε έτσι ντυμένη; —Διατί είμαι έτσι ντυμένη; επανέλαβεν ή Φλώρα, α! διότι είμαι νοσοκόμος, εξ επαγγέλματος; και διαμένω τώρα εις αυτό το σπίτι δια να περιθάλπω την αδελφήν σας, ή οποία άλλως, αυτό ως μείνη μεταξύ μας; προκαλεί πολλὰς ανησυχίας, ως εκ της καταστάσεως εις την όποιαν ευρίσκεται! 'Αλλά δεν πρόκειται ποσώς δι' αυτό. Σεις, πώς ευρίσχεσθε εδώ; Και δεν εντρέπεσθε να παρουσιάσεσθε;

—Φλώρα, είπεν ο Τζών, με φωνή υπόκωφον, έχω τρείς μέρες που είμαι νηστικός; τρείς ή δύο, ή τέσσαρες, διότι τίποτε πλέον δεν θυμούμαι; ζερώ μόνον πώς αποβήσκα της πείνης!

—Δυστυχή! ανέκραξεν εκείνη. Γρήγορα, καθήσατε, και φάγετε το φαγι μου! 'Εγώ, θ' αναβώ να ιδώ την άσθενή μου; άλλ' είμαι βεβαία ότι θα την έρω να κοιμηται, διότι ή καυμένη ή Μαρία, από τόσες ημέρας τώρα, είνε πλέον άρρωστη μόνον κατά φαντασίαν!

Και εξήλθεν, αφήνουςα τον Τζών μόνον εις το πατιοκόν άδουτον

Εύθως εκείνος έροίθη εις το δείπνον και αναμφιδόλως ή Φλώρα θα εύρε την άσθενή της έξυπνην, διότι αυτός έλαβε καρδν να καταβροχθή εις το πλέον μικρόν κομμάτι όλα τα εκεί παρατεθειμένα φαγητά.

Και ύστερον, ερώθη εις το ανάκλιτρον, αίμαδιασμένος, και καταγοητευμένος, και έμβρόντητος, εν και μόνον σκεπτόμενος, μετά λύπης, ήτοι αυτόν τον ήμιστον αισθηματικόν τρόπον με τον όποιον επανεύρισκε τους παιλιούς έρωτάς του.

Αυτά έσυλλογίζετο, όπότεν ή νοσοκόμος επέστρεφεν έλαφρώς.

—'Εφάγετε, ήρώτησε; λοιπόν! τώρα διηγηθήτε μου τα πάντα.

—'Η αφήγησις υπήρξε μικρά [και ως το γνωρίζει ήδη ο αναγνώστης] αξιοθρήνητος; άλλ' ή Φλώρα την ήκουσε άρεκτα ήσύγως.

Αί γυναίκες, εύτυχώς δι' αυτός, δεν είνε φιλόσοφοι, και δεν γάνονται εις ματαίαις σκέψεσι επί της είμαρμένης.

—Το περισσότερο εις αυτά όλα είνε από σφάλμα σας, είπε τέλος ή νεορά γυνή. 'Αν έγράψετε εις τον πατέρα σας, καμμία απ'αυτάς τας περικοπείας δεν θα σς συνθέαινεν. 'Αλλ' επί τέλους, έπράξατε κατά την ιδέαν σας, Τζών, και φρονώ ότι δεν θα υπερηφανεύσεσθε πολύ δι' αυτήν.

—'Οσο πηγαίνω και νομίζω περισσότερο ότι είμαι ένας βλάκας, εστέναξεν ο Τζών.

—'Ω! είπεν εκείνη, όχι περισσότερο από άλλους.

—'Ο Τζών την έθεώρησε και, εκ νέου, εταπεινώσε τους όφθαλμούς. Και όλίγη όργη έγεννήθη εντός του. Αυτή ήτο μία Φλώρα την όποιαν απέκχηρτε. 'Οχι μόνον δεν είχε πλέον τίποτε από την άδύνατον κόρην την όποιαν άλλοτε ήγάπησεν, άλλ' ιδού ότι του έφερέτο και ύψηλοφρόνος έναντιον προς όλους τους κανόνας της συμπεριφορής μεταξύ των δύο φύλων.

—Και σεις, πώς έτυχε και ευρίσχεσθε εδώ; την ήρώτησεν.

—'Εκείνη του διηγήθη πώς είχε περιθάλψει τον πατέρα της, κατά την μακράν ασθένειάν του, και πώς, μετά τον θάνατόν του, μείνασα μόνη, ήργησε να περιθάλψη τους άσθενείς, εν μέρει από συνήθειαν, και εν μέρει δια να χρησιμεύη και καίτι, εις αυτόν τον κόσμον.

—Και, τῷ δυντι, επρόσθεσεν, ή παρουσία μου εδώ δεν δικαιολογείται καθόλου από την κατάστασιν της πτωγής Μαρίας, αλλά και το παραμικρόν να έχη, ο πατέρας σας κάμνει μεγάλο καχόν, και δεν ήδυνήθη να του αποποιηθῶ να έλθω, διότι πρέπει να λάβετε ότι είμεθα άχροι οίλοι; ο πατέρας και εγώ. 'Εσάνη πολύ καλός δι' εμέ, άλλοτε, πρό δέκα χρόνων.

Μία άλλόκοτος συγκίνησις παρήχθη εις την καρδίαν του Τζών. Διατί είπε έσυλλογίζετο άλλον από τον έαυτόν του κατ' αυτά τα δέκα έτη; Διατί να μη γράψη εις την Φλώραν;

Κινούμενος από στοργήν και τύψιν, τῆς επήρε το χέρι, το όποιον εκείνη έστρεψε εν τῷ επιτρέψη. Και μία φωνή τῷ έλεγεν ότι, επί τέλους, ήτο όπωσδήποτε ή Φλώρα του.

—Και δεσ υπάνδρευθήκατε; ήρώτησεν —'Οχι, Τζών, δεν υπάνδρευθήν απεκρίθη εκείνη.

—Και πώς μπόρεσες και έμβήκες, ήρώτησεν ο μικρότερος.

—'Ω! είχα το άντικλειδί μου.

—'Αλήθεια, μα την πίστι μου, ανέκραξεν ο 'Αλέξανδρος—και επρόσθεσε με πικρίαν—'Α! στόν καιρό σου, ο κόσμος ήτο καλλίτερος. Διότι δεν υπάρουν πλέον άντικλειδιά δι' ήμας, τώρα.

—'Η αλήθεια είνε πώς του πατέρα μας ποτέ δεν του πολυαρέσανε! έψήθυσεν ο Τζών.

—'Υστερον, ή συνδιάλεξις διεκόπη, και οι δύο άδελφοι εξήταζον και πάλιν άλλήλους εν σιγή.

—'Αλλά, τώρα, τί διάβολο θα σε κάμωμεν; ήρώτησεν ο 'Αλέξανδρος. 'Υποθέτω ότι αν ή άστynomία μωρισθή την παρουσίαν σου, θα σε πιάση στην στιγμή.

—Ναι, αν ανέκαλύφον το πτώμα, άπήντησεν ο Τζών. Και έπειτα, είνε κ' εκείνος ο κατηγορούμενος ο άμαξής.

—'Ω! δεν όμιλώ δι' αυτήν την ύπόθεσιν, είπεν ο 'Αλέξανδρος, αλλά δια την άλλην. 'Εκείνη μόνη είνε σοβαρά.

—'Εκείνη δια την όποιαν μου μίλησε ο πατέρας; ήρώτησεν ο Τζών. Ούτε ξερω καν περι τίνος πρόκειται.

—Α! ή την ύπόθεσι της Τραπεζής που την έκλεψες εκεί κάτω, στην Καλιφορνία, απεκρίθη ο 'Αλέξανδρος.

Το πρόσωπον τῆς Φλώρας έμαρτύρει καθαρώς ότι τώρα το πρώτον ήκουε περι αυτής της κλοπής—και, έτι καθαρώτερον, το πρόσωπον του Τζών έπιστοποίησε ότι ήτο άθώος.

—'Εγώ! ανέκραξεν. 'Εκλεψα Τραπεζα! Θεέ μου, όχι! δά ώς έχει.

—Διατί νείναι; ότι δεν είνε αλήθεια; ήρώτησεν ο 'Αλέξανδρος.

—Ποτέ δεν έκλεψα κανένα επί ζωής μου, εστέναξεν ο Τζών—εκτός, εν τούτοις, του πατέρα μου, αν αυτό μπορεί να όνομασθή κλοπή—και του έφερα πίσω τα χρήματά του, εδώ ακριβώς 'ς αυτή την κάμαρα, και δεν θέλησε να τα πάρη!

—'Ακουσέ με, Τζών! είπεν ο άδελφός του. 'Ο τραπέζιτης Μάσουεν ήλθε να ιδή προχθές τον πατέρα μου—του είπε ότι μία Τραπεζα όπου είχες ενοσασθή, στον άγιο Φραγκίσκο, έτηλεγράφησεν εις όλα τα σημεία του κόσμου να σε συλλάθουν, ότι ύπέθετον ότι κατεγράσθησ μεγάλα ποσά, άλλ' ότι, εν πάση περιπτώσει, έφυγες λάθρα καταγασθείς 30 λίρας στεελίνας. Αυτά είπεν ο Μάσουεν και ήμωσώ άκούη να σε πληροσοοήσκα ότι ο πατέρας επλήρωσε τας 30 λίρας, εις την στιγμήν!

—30 λίρας; επανέλαβεν ο Τζών. Αυτές μās κάμουν 150 δολάρια. Α! μα τότε, είνε ο Κίρκμαν! Δόξα τῷ Θεῷ, ήμωσώ να τα εξηγήσω αυτά όλα. 'Ενεγείρισα αυτό το ποσόν εις ένα συνάδελφόν μου, στον Κίρκμαν, την παραμονήν τῆς αναχωρήσεώς μου, δια να τα καταθέσκη στην Τραπεζα, μαζί με ένα γράμμα πός τον διευθυντήν μου. Πώς ήμωσέσαν να υποθέσουν ότι στολάσθηκα να κλέψω 150 δολάρια, διότι, επί τέλους, είμαι πλούσιος, εκέρισσα μία μικρή περιουσία στα μεταλλεία. Φθάνει μόνον να τηλεγραφήσωμεν εις τον διευθυντήν ότι τα χρήματα τα έχει ο Κίρκμαν! 'Ενας μεθύστακας, αυτός ο Κίρκμαν, άλλα τίμιο παιδί—ούτε μπορώ να καταλάβω τί να συνέβη!

—Λοιπόν, 'Αλέχο, τί λέτε και σεις, ήρώτησεν ή Φλώρα.

—'Λέγω ότι το τηλεγράφημα πρέπει να σταλή παρευθές, ανέκραξεν ο 'Αλέξανδρος, με τόνον αποσασιστικόν. Και με άπάντησιν πληρωμένην, μάλιστα! 'Αν αυτά όλα διαφωτισθούσ—όπως και το πιστεύω, εις την τιμήν μου!—δλα τ' άλλα εύκολα διορθώνονται. Γρήγορα, Τζών, γράψε μου την διευθυνσιν των διευθυντών τῆς Τραπεζής σου! Σεις, Φλώρα, ήμωρείτε να βάλετε τον Τζών να κοιμηθῆ στο κρεβάτι μου, το όποιον δεν μου χρειάζεται πλέον; δι' απόψε. Και εγώ, τρέχω εις το τηλεγράφεϊον και απ' εκεί εις την άστynomίαν, δια την ύπόθεσιν του πτώματος. Διότι ή άστynomία πρέπει να ήξέση τα πράγματα, βλέπετε και καλά είνε ο Τζών να προλάβη. Θα εύρω να επινοήσω κάτι ως πός την νευρικήν κατάστασιν του άδελφού μου, τον τρέμον του τέλος δια να δικαιολογηθῆ το συμβάν του άμαξηλάτου. Πρό τῆς ώρας του προγνήματος, πτωχέ μου Τζών, θα είσαι άλλος άνθρωπος.

—'Ο Τζών έψήθυσεν άνάρθως ευχαριστίας. 'Αλλ' ο 'Αλέξανδρος εύλόγως άνέγνωσεν επί τῆς μορφῆς του, πόσον ήτο συγκινημένος και ευγνώμων.

—Μόνον, υπέλαβε, κάτι υπολείπεται ακόμη; τα δια των καλωδίων τηλεγραφημάτων στοιχίζον ακριβά, και το μῶν να είπῶ ότι άρκετά ένθυμείσαι τας εξεις του πατρός μας ώστε μαντεύεις την κατάστασιν των οικονομικών μου.

—'Η συμφορά μου, άπήντησεν ο Τζών, είνε ότι όλα μου τα χρήματα έμειναν μέσα εις εκείνο το κατηγορούμενο σπίτι.

—'Εχω μία λίρα επάνω, στην κάμαρα μου, είπεν ή Φλώρα.

—Φιλτάτη μου Φλώρα, άντείπεν ο 'Αλέξανδρος, μία λίρα τίποτε δεν θα μās κάμη; μās χρειάζονται χρήματα; κανείς μας δεν έχει. 'Ο καιρός έπείγει, και δεν μās επιτρέπει την εκλογήν των μέσων! Θα μεταχειρισθῶ εν μέσον τῶν βέβαια επανέτων, άλλ' άλλη διεξοδος δεν υπάρχει.

Αυτά λέγων, παρεμέρισε τον Τζών από το γραφεϊόν, επήρε εν μεγαλόμαζοι, και μετ'αρχήν τα καταπληκτικῆν παρεδίεσε το πατιοκόν σωματι.

—Το μόνον εύκολον ως βλέπετε! παρετήρησεν, ένθυλιακῶν το πατιοκόν χρέμα.

—Δυσούμαι δι' αυτό που έχάμετε, είπεν ή Φλώρα, θα έχετε ίστορίας ατελείωτες!

—'Ω! δεν πιστεύω, υπέλαβεν ο νεός. Θα διορθώσω την ύπόθεσιν,.... Και τώρα, Τζών, φέρε μας το περιήρημό σου άντικλειδί! Και ύστερα πήγαίνε να πλαγιάσῃ, και μη το κουνήσῃ απ' εκεί εις ότου επιστρέψω. ('Επειτα το τέλος)

—Είσαι υπέρ του άθλητισμού; —Βεβαίωτατα! ώφελεί πολύ εις την ύγειαν.

—Το ήξεύρω. Πρό δύο έτων έκαμα γυμναστικῆν, και έκαμα νεύρα δυνατά. Μιά νύχτα επήγαίνα στίτι, όταν ένας άνθρωπος πήδησε από μία μάνδρα και στυλώθηκε μπροστά μου. Στην στιγμήν, τούδωκα και κατάλαβε.

—Του έδωκες γροθοπατινάδα; —'Οχι, καθόλου.

—Τόν έρριξες κάτω και του ρίχθηκαν; —'Ούτε.

—Τουδωκες κλωτσιές; —'Ούτε.

—Τί διάβολο του έκαμες λοιπόν; —Τόν ξεπέρασα στο τρέξιμο! Χωρίς την γυμναστικῆν άσκησιν μου δεν θα το κάτάρθωνα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΡΙΧΑΡΔΟΣ Ο ΛΕΟΝΤΟΚΑΡΔΟΣ

Ριχάρδος ο πρώτος ο επονομασθείς Λεοντοκαρδος, άνηλθεν επί του θρόνου τῆς 'Αγγλίας μετά τον θάνατον του πατρός του, 'Ερρίκου του Β' κατά το 1189. 'Η στέψις του έσημειώθη εν Λονδίνω και εις πλείστας άλλας πόλεις τῆς 'Αγγλίας δια σφαγῶν και άγρίων σκηνῶν. Του μίσους των χριστιανῶν κατά των 'Εβραίων εντος παρωζουμένου εκ της κατά την εποχήν εκείνην κννίας των στραυροφοριῶν, εκ τῆς τοκογλυφίας και του πλούτου των, ο λαός κατέσφαξε τους παρευρεθέντας εις την τελετήν και ο όχλος επεξέτεινε την όργήν του και κατά των λοιπῶν κατοίκων, λεηλατῶν και πυροπολῶν τὰς οικίας των. Πεντακάσιοι 'Εβραίοι κατέφυγον μετά των οικογειῶν των εντός του φρουριου τῆς 'Υόρκης, όπου πολιορκηθέντες και άπελπισθέντες έσφαξαν τὰς γυναίκας και τὰ τέκνα των, έρριψαν τὰ πτώματα αυτών εις τους έχθρους των, έθυσαν πῦρ εις τὰς οικίας των, και έπεσαν εν μέσω των φλογῶν. 'Ο Ριχάρδος ούδεμίαν φροντίδα έλαβεν να περιστείλῃ τὰθ όχλαγνικας παρεκτροπὰς, και σκηνή άπανθρωπίας έλαβην χρώραν εντός των λοιπῶν μεγάλων πόλεων.

'Ο Ριχάρδος ήτο όλίγον υπερήφανος εις βαθμόν ώστε να θεωρῆ τους μεν λοιπούς βασιλείς ως υπηκόους του, τους δε υπηκόους του ως δούλους.

'Η φιλαργυρία του ουδέν ιερὸν είχε δι' αυτόν, ή άσελγεία του ουδέν όριον, ουδεμίαν ευπρέπειαν—πολλάκις έθυσίασε τὰ συμφέροντα του στέματός του και των λαῶν του προς ίκανοποίησιν των παθῶν του, επέβλεπε μεγάλους φόρους, επώλει τὰς δημοσίας θέσεις, εισέπραττε φόρους από τους δυσκολευομένους να λάθουν μέρος εις τὰς σταυροφορίας, και, όπως έλεγεν ο 'Ιδιος, θα επώλει και το Λονδίον αν ευρισκεν άγοραστήν. Κατά το διάστημα τῆς βασιλείας του ουδεμίαν ασφάλεια υπήρχεν εν Λονδίνω, κλοπαί, φόνοι, καθ' εκάστην έσημειούντο και συμμορία: κκυούργων έμάστιζον την πόλιν.

'Ο Ριχάρδος ήτο γενναίος, τολμηρός, δραστήριος, καστερικός, αλλά σκληρός, δύσπιστος, και ή γενναίότης του προήρχετο μάλλον εκ του όρημητικῶ και βιαίου χαρακτήρος του ή εξ ευγενῶν και ύψηλῶν αίσθημάτων. 'Ο Ριχάρδος εξεστράτευσε κατά του κατακτητοῦ τῆς Μεσοποταμίας και κατ' αρχάς ήρε θριάμβους, ενίκησε τον Σαλαδίνον, εξεπύρηνσε πόλεις τινὰς άλλ' οι κόποι, αι άσθενείαι, αι διάδοκοποι μάχαι και αι διχονίαι μεταξύ των σταυροφόρων κατέστρεψαν τους στρατούς του και ήναγκάστη να επιβιβασθῆ πλοίου δια να επιστρέψῃ εις το βασίλειόν του.

Δυστυχώς όμως το πλοϊον έναυάγησεν επί των ακτῶν τῆς Βενετίας και ο Ριχάρδος ήναγκάστη να λάβῃ την διαζήρως όδόν, μετρημειομένως.

Δι' αλλε το πλείστον μέρος τῆς Γερμανίας άνευ περιπετειῶν, αλογίστως όμως εισήλθεν εις τὰς γάκις του δουκῆς τῆς Αυστρίας τον όποιον είχε προσβάλει κατά την πολιορκίαν τῆς 'Αρχης δια τῆς υπερφορίας του. 'Ο δουξ Λεοπόλδος τον συνέλαβε, τον έδεσε δι' αλύσεων και τον παρεδωκεν εις τον βαρβαρον και άνανδρον αυτοκρατορα 'Ερρίκον τον Δ', οστις τον μετεχειρισθη ως αιχμάλωτον και τον έφυλάκισεν εντός πύργου τινός παρα τῷ χωρίῳ Λοξεμστέν.

Την άπελευθέρωσιν του δε ώφειλεν εις τινα των θεραπόντων του όνόματι Μπλουτέν. 'Ο Μπλουτέν ούτος άνήσυχος δια την άπουσίαν του κυρίου του, ενεδούθη την ένδρασίαν των προσκυνητῶν και διέτρεξε πᾶσαν την άγίαν γην επίσητων αυτών εις μάτην. Περιήλθε διάφορα μέρη τῆς Εδρώπης άνοφελῶς. Φθάσας όμως παρα τῷ χωρίῳ Λοξεμπτεν και διελθῶν πρό τῆς κνγκλιδωτῆς θύρας του πύργου ήρώτησεν εις ποιον άνήκει και μαθῶν ότι ήτο άκατοίκητος και ήτο ιδιοκτησία 'Ερρίκου του Δ' συέλαβεν άμέσως ύπονοίας.

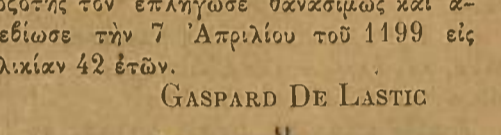
'Ο Ριχάρδος είχεν ώραιαν και μελωδικήν φωνήν, ήρεσκετο δε εις ώρας άναψυχῆς να στιχουργῇ και να ζῆδῃ δια μουσικῆς ιδίας αυτού συνθέσεως. 'Ο πιστός θεράπων, γνώστης των ποιήσεων του κυρίου, εξήπλώθη υπό την σκιάν δένδρου πρό των παραθύρων του πύργου και ήρχισε να ζῆδῃ εν των άσματων του Ριχάρδου, ο όποιος άμέσως ήρχισε να τραγώδῃ την επομένην στροφήν.

'Ο Μπλουτέν έξαλλος εκ τῆς χαρᾶς έσπευσε να επιστρέψῃ εις την 'Αγγλίαν όπου διεζήγηθησαν διαπραγματεύσεις, απολήξασαι εις την άπελευθέρωσιν του ήγεμόνος, δια πληρωμῆς 250 χιλιάδων άργυρῶν μάσκων.

'Ο Ριχάρδος επιστρέψας το 1194 εις το κράτος του, εύρεν αυτό σπαρτατόμενον υπό του κόμματος του άδελφου του 'Ιωάννου, κατώρθωσεν όμως να τον καταβάλλῃ και έστρεψε τὰ όπλα κατά του Φιλίππου Αυγούστου, άλλ' άνευ ουδενός αποτελέσματος.

Μετά τινα έτη μαθῶν ότι μεγάλοι θησαυροί ευρίσκοντο εν τῷ φρουρίῳ Chalus τῆς Διμόγης, άπεράσισε να την κατακτήσῃ εξεστράτευσεν, αλλά κατά την έφοδον εις τοξότης τον επλήρωσε θανασίμως και άπεδίωσε την 7 'Απριλίου του 1199 εις ηλικίαν 42 έτων.

GASPARD DE LASTIC

πυλῶν εις τους θαμώνας των εισιτηρια χωριστά δι' εκάστην πράξιν. και ως επί το πολύ οι θεαταί δεν παραμένουν να ιδούν περισσότερας πράξεις από μίαν κατά την αυτην έσπέραν. Είνε ούτω συνηθέστατον εις την 'Ισπανίαν να καταναλίσκουν οι θεαταί τέσσαρας νύκτας δι' εν τετράπρακτον έργον, βλέποντες μίαν πράξιν μίαν νύκτα, την δευτέραν πράξιν όλίγας νύκτας άργότερα, και ούτω καθεξής.

Εν υποκειμενον υπόπτου εξωτερικου εις την θύραν.

—Το σκυλι που έδωλάωσατε πώς έχασατε, κυρία, ος το φέρω.

—'Η κυρία. Μα αυτό δεν είνε το σκυλι μου; το δικό μου σκυλι ήτο μαύρο.

—Αυτό το ίδιο είνε, κυρία! αλλά βλέπετε, ή τρίχα του γύρισε στο άσπρο από την λύπη του που ος αποχωρώσθηκε.

—'Η κυρία πειθείται, και του δίδει το τάλληρον το όποιον ύπεσχεθη ως άμοιβήν.

ακουόνται εις ελαχίστην τροφήν. 'Εξ ή επτά χωρμάδες βουτηγμένοι εις άναλυτόν βούτυρον άποτελοῦν την τροφήν ενός άνδρός επί μίαν όλην ήμέραν, ομοῦ με ελαχίστην ποσότητα προστύχου αλεύρου ή με όλίγον βραστόν ρίζι.

ΟΙ ΒΕΔΟΥ'Ι ΝΟΙ ΑΡΑΒΕΣ

—Νικο, μπορείς να μου πῆς διατί ο λεπτός δείκτης του ώρολογίου μου πηγαινει γρηγορώτερα από τον χονδρό; —'Ο Νίκος (μετά ώριμον σκέψιν). Δεν είνε δια την ιδίαν αιτίαν, μπαμπά, δια την όποιαν και εγώ τρέχω όταν περιπατῶ μαζί σου;

—'Ισόβιον εισόδημα εκ 16 λιρῶν κατ' έτος εκληροδότησε δια τῆς διαθήκης της εις εν κυναριον ή Ματθίλδη 'Εσκει εις 'Ελβετίαν.

Το κυναριον αυτό εκληροδοτήθη εξ άλλου εις την κ.

Πίτγαν, και μετ'ατόν θάνατον του κυναριου (όποτε λήγει το ισόβιον επίδομά του) θα πληρώνεται αυτη εφ' όρου ζωῆς 4 λίρας κατ' έτος.

ΛΑΙΚΑ

Αί ιδιοτροπία του Μάρτη.

(Δημόδης παράδοσις)

Μίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ ἐκπνεύσαντος Μαρτίου ἐκαθήμεν, ἐγκακοδουλημένοι μετ' εἴχα, εἰς τὸν ἐξώστην μου καὶ ἀπελαμβάνον τῆς γλυκείας μεσημβρινῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, μετὰ τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς αὐτόν, διότι ἡ μελτζανουίδης κατάστασις τῆς μύτης μου ὡς ἐκ τῆς βρωμερᾶς συνάγωγης δὲν επέτρεπε τὴν κατά μέτωπον στάσι. Τεντωμένοι ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν περίπου εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν συνεχίζον μετὰ τὸν γείτονα μου Μπαρμπανθεωδωράκη — ἕνα χρυσὸ καὶ προκομμένο γεροντάκι — μετὰ τὸν ὁποῖον συχνὰ λέμε τὰ ντέρια μας. . . ὅτε ἕνα σύγγεφο μύρο καταμέλανο ἐσκέπασε τὸν ἡλίον, ἡ δὲ γῆ ζόφου περιβληθεῖσα ἐδέχετο νιφάδες σπουδχίου.

Τούτο ποῦ ἤρχισε νὰ μετὰ παγῶν καὶ ἐγεροθεῖς ἔτρεξα ὑβρίζων καὶ ἐλεεινολογῶν τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν ἀσπατον καὶ ἀνηκουστον διαγωγὴν τοῦ γεροζεκκουτιάρη αὐτοῦ Μάρτη. Ὁ γείτων μου ἐφ' ὅσον μετὰ ἤκουεν ἀγανακτοῦντα καὶ μετὰ εἶδε σπεύδοντα εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς οἰκίας μου, ἤρχισε νὰ γελᾷ μετὰ τὴν εὐπάθειάν μου καὶ

— Μὰ δὲν ξέρεις, δάσκαλέ μου, τὸ μῦθον τοῦ Μάρτη; ἔτσι τῶχει αὐτὸς ὁ μπεκρῆς; μιὰ κλαίει καὶ μιὰ γελᾷ.

— Ναι Μπαρμπανθεωδωράκη, λέγει ἡ παροιμία: «Μὴ σὲ γελᾷς ὁ Μάρτης τὴν αὐγὴν καὶ χάσῃς τὴν ἡμέραν». Ἄλλὰ τοῦτο ποῦ γίνεται τέτοια ὥρα, τί σχέσις ἔχει μετὰ τὴν παροιμίαν; Καλὰ τὴν αὐγὴν τὰ σὲ γελᾷ, ὑποφέρεται, ἀλλὰ νὰ ξεπαγαζῆς ἡμέραν μεσημέρι!

— Ἐχεις δίκαιον, ἀλλ' ἡ παροιμία εἶνε ἄλλη, καὶ ἄλλος ὁ μῦθος. Δὲν περνᾷς ἀπὸ δ'ὼ ποῦ κλαίει καὶ κλαίη φωτιά;

Ἐπειδὴ ἀρῆσκομαι εἰς τὰς μυθικὰς αὐτὰς παραδόσεις ἐδέχθη τὴν πρόκλησιν τοῦ χρυσοῦ μου γείτονα, καὶ ἐκαθίσταμαι ὀκλαδὸν παρὰ τὴν πλουσίαν εἰς θαλπωρὴν γωνίαν καὶ ἀποῦ διέταξε νὰ μᾶς κάψουν κρασί μετὰ ζάχαρι — ποῦ γιὰ τὸ σινάχι εἶναι ἕνα κ' ἕνα — ἤρχισε τὴν διήγησιν τοῦ μύθου.

— Ἦτανε μιὰ φορὰ, ποῦ λὲς δάσκαλέ μου, δώδεκα ἀδέρφια, ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἀπὸ τὸ ἀμπέλι ποῦ εἶχαν ἐγείμωζαν ἕνα βαγένη κρασί. Λοιπὸν ὅπως ξέρεις, τὸ κρασί εἶνε στύλος τῆς καρδιάς, καὶ ὅταν ἐργατικοὶ ποῦ ἦσαν εἰς 4—5 μῆνας τὸ ἐπινακτὸ κρασί ὥστε τὸ Μάρτη ποῦ σκάφτουν τὰ ἀμπέλια δὲν εἶχαν. Καὶ ξέρεις τί κακὸ πρᾶγμα εἶνε δὲ δουλεύης τὸ Μάρτη χωρὶς κρασί; Πρῶτα τοὺς ἐργατικοὺς δὲν καταλάβῃς τί θάνατος εἶνε! Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ μοιράσουν τὸ βαγένη καὶ ἀποῦ τὸ μέτρησαν μετὰ τὸ διαβήτη, ἐβάλανε 12 κάουλες, καὶ ὕστερα καθένας βούλωσε μετὰ σφραγίδα τὸ μερτικό του. Τοῦ Μάρτη (διότι αὐτὰ τὰ ἀδέλφια ἦσαν οἱ δώδεκα μῆνας) τοῦ ἔλαχεν ἡ τελευταία κάουλα, τὸ κάτω μέρος τοῦ βαγενίου. Λοιπὸν ὁ φιλαράκος μᾶς ἦνοιγε τὸν πείρον του καὶ ἔπινε τοῦ καλοῦ καιροῦ ὥστε ποῦ γενόταν κάθε μερὰ γάδιαρος (χαρὰ κτηριακῶτατον) σὸ μεθύσι. Οἱ ἄλλοι ὅταν ἀνόητοι ποῦ ἦσαν τὸν συνεβούλευαν νὰ μὴν πίνῃ, διότι τὴν ἐποχὴν ποῦ θὰ σκάφουν τὸ ἀμπέλι δὲν θὰ ἔχη. Αὐτὸς ἐγέλαγε μετὰ τὴν κουταμάρα τους, καὶ ἔλεγε «τί σὰς μέλει σὰς; τί θὰ κάνω ἐγὼ τότε, σὰς ζημιώω τίποτε; μήπως πίνω τὸ δ'ικὸν σὰς; Τὸ μερτικό μου πίνω!

— Μὰ τί κατάρρα δὲν ἐννοοῦσαν ὅτι κατέβαινε τὸ κρασί;

— Ἦτανε ζωντοβόλα τότε οἱ ἄνθρωποι, δάσκαλέ μου, δὲν πονηροῦνταν ὅταν τῶρα; Ἐτήρασαν τῆς σφραγίδος ἀπ' ὄξω καὶ ἀποῦ τῆς ἐβλεπν ὡς δὲ φανταζόνταν ὅτι τὸ κρασί λιγύστευε. . . Καμμιά φορὰ, τὸ Γενάρη ὡς ποῦμε, ὁ Μάρτης τὸ εἶχε στραγγιζῆ τὸ βαγένη! Ἦλθεν ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ σκάψιμου τῶν ἀμπελιῶν. Γεμάτος χαρὰ ὁ Ἀπίρης κατεβαίνει σὸ ὑπόγειον, χαλαίει τὴν σφραγίδα καὶ βάνει νὰ πιάσῃ κρασί! οὔτε δρᾶμι. . . Τὸ φυσάει ἀπὸ δ'ὼ, τὸ στρίβει, τοῦ γυρίζει τὸν πείρον. οὔτε σταγόναν!! Κοντὰ πηγαίνει ὁ Μᾶης, ὕστερα ὁ θεριστής, καὶ νὰ μὴ τὰ πολυλογούμαι ὅλοι: καὶ οἱ ἐνδεκά μῆνας. Βοή, κακὸ, φωνές, χαλασμός. Βρὲ τί ἔγεινε τὸ κρασί; Ὁ Μάρτης σὲ ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία καθό-

τανε ἀπ' ὄξω καὶ ἦταν λυτὸς στὰ γέλοια. Στὸ τέλος τὸ πιάσουν τὸ βαγένη ὅλοι καὶ τὸ στήνουν ὀρθῶς ὅτε βλέπουν ἀπὸ τὴν κάουλα τοῦ Μάρτη νὰ χυθῆ λίγη κρασόλασπη! Τότε καταλάβαν τὰ κούτσουρα ὅτι τὴν σφοδρὰ τοὺς τὴν ἔφτιασεν ὁ Μάρτης. Τρέχουν λοιπὸν καὶ τὸν ἀρχίζουν σὸ ξύλον, ποῦ τοῦ ἀλλοτίζον τὸ τομάρι, ποῦ λέει ὁ λόγος. Κλαίει, φωνάζει, ζητεῖ ἔλεος, συγχώρεσι. . . αὐτοὶ ὅταν χωροφύλακες βαροῦν, κ' ἀκόμη δέρνουν. Στὸ τέλος τὸν ἀφήσανε καὶ ἄρχισαν νὰ εἰχνοῦν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὰ βάρη: — Τί φταίει! — Ὁχι, σὺ! — Γιατί δὲν τὸ κοβε σένα τὸ ξερὸ σου νὰ εἰπῆς ἕνα λόγο. Ἀκούοντας αὐτὰ ὁ Μάρτης καὶ συλλογίζομενος τὴν κατεργαρίαν ἐλησημόνησε τῆς ξυλιῆς καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ!

Ὅταν τὸν εἶδαν ἐκεῖνοι ἀναψαν πάλι ἀπὸ θυμὸ καὶ τοῦ τραβοῦν ἄλλο μερομέτι ποῦ τὸν ἔκαναν κληθάνωτο. Ἀρχίζει πάλι τῆς κλάψης, φωνάζει ὁ ταλαίπωρος, ὑβρίζει. Ἐκεῖνοι ἀποῦ τὸν κάταν τ' ἀλατιοῦ τὸν ἀφήσαν καὶ ἀρχίζουν πάλι τὴ φιλονεικία, ὡς ποῦ πιάσθησαν στὰ χεῖρα. Ὁ Μάρτης ὅταν τοὺς ἄκουε ἀρχίζει πάλι τὰ γέλοια (γιατί ἐκεῖνοι βλέπεις ποῦνα μπεκρῆδες δὲν αἰσθάνονται τὸ ξύλον). Τέλος ἐν κοντολογίᾳ, νὸ μέτρομα τῶν πλευρῶν τοῦ Μάρτη νὸκ φιλονεικία μεταξὺ τους. . . Νὰ λοιπὸν, γιατί λέει ὁ μῦθος — μιὰ κλαίει καὶ μιὰ γελᾷ. — Σοῦ ἄρεσε; — Μοῦ παράρεσε καὶ σὲ εὐχαριστῶ, μάλιστα θὰ τὸ στείλω σὸ Α.Ο.Δ.Ο. ποῦ δημοσιεύει ὠραία τέτοια διηγήματα, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε ἂν θὰ ἀρέσῃ καὶ στοὺς συντάκτας νὰ τὸ δημοσιεύσουν. — Τί! τί; θὰ τὸ βάλῃς σὲ ἐφημερίδα; — Ναι. — Ὅθ βάλῃς σὲ ἐφημερίδα; — Ναι. — Ὅθ βάλῃς καὶ τ' ὄνομά μου; — Ἄν θέλῃς; — Μὰ τί γιὰ ντροπᾶς εἴμαστε! — Ἀποῦ δὲ θέλεις Μπαρμπανθεωδωράκη δὲν τὸ γράφω τὸνομά σου.

— Ἄν τὸ γράψῃς περίμενε νὰ σοῦ εἰπῶ ἄλλοτε μῦθον. Μπᾶ σὲ καλὸ σου δάσκαλέ μου.

Βρουλιᾶς (λακεδαίμονος) Δορκεῖς

Ὁ διάβολος ἀνταποδίδει τὴν εὐεργεσίαν

(Ἑλληνικὸ παραμῦθον)

Ποιῆς θὰ τὸ ἐπίστευε, ὅτι ὁ διάβολος ἀνταποδίδει τὴν εὐεργεσίαν; Καὶ ὅμως οὐδὲν τούτου ἀληθέστερον, ὅπως θὰ μᾶς πῆ τὸ παρακάτω ὠραῖον παραμῦθον. Πολὺ μὲν ἀρέσει νὰ ἀκούω τέτοια παραμῦθον, διότι ὡς καὶ προηθὲς ἐγραψα, ἐσυνηθίσκαμε νὰ εἰχνοῦμε ὅλες τὰς ἀνταποδίδεις καὶ ὅλα τὰ φρεζιματὰ καὶ σὸ διάβολον, ὅπως γενικῶς οἱ πεθερὲς πιστεύουν, ὅτι ὅλα τὰ στραχὰ κουτάλια ἡ νύφη τὰ κάνει.

Στὰ περασμένα λοιπὸν χρόνια, στὰ ὠραία ἐκεῖνα καὶ χρυσοῦ χρόνια, σὲνα νησί ἐζούσεν ἕνας καρδαμύνης ὁποῦδῆποτε πλούσιος καὶ τοὺς πέντε γιουίους του, τὴ μοναχίβη καὶ τὸ γαμβρό του, τὰ ἐγγονάκια του καὶ τὴν σεβαστή του γρηνοῦλα μεσὰ σὸ ἴδιον τὸ σπιτί ποῦ ἦταν στὴν ἀκρὴν τῆς θάλασσης ποῦ τὸ δροσίζε πάντα τὸ κύμα καὶ τὸ δροσερὸ ἀεράκι, ποῦδῆγινε λὲς ἀπὸ τὸν ἀνασασμό τῆς. Εἰς τὸ σπιτί αὐτὸ ἐθαίετο μιὰ θαυμαστὴ καὶ ἀπερίγραπτη ἀρμονία στὰ ἄψυχα καὶ τὰ ἐμψυχα. Κάθε πρᾶγμα εἶχε τὴν θέσιν του, κάθε δουλιὰ τὸν καιρὸ τῆς τὸ κατ'ἀλληλο καὶ καθένας στὴ δουλιὰ του μετὰ ἀφοσίωσι καὶ ἀγάπῃ. Τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης αὐτῆς τῆς ὑπερταλείας εἶχε σκορπισθῆ ὅλο ἐπάνω σὸ νησί καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ πνίξῃ κάθε βρῶμα εἰς τὸν ὅσον ὥστε καὶ ἂν ποῦ ἦτο καμμιά κνεῖς δὲν μπορούσε νὰ τὴν καταλάβῃ. Οἱ γονεῖς ἔφεραν στὰ παιδιὰ τους παραδειγμα ἀξιομίμητον τὰ παιδιὰ τοῦ καρδαμύνη καὶ κάθε παιδί ἐφιλοτιμεῖτο νὰ μιμηθῆ τὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδιὰ καὶ κάθε νοικοκύρης νὰ φέρῃ σὸ σπιτί του τὴν ἀρμονίαν ποῦ βασιλεύει σὸ τοῦ γερο-καρδαμύνη τὸ σπιτί τοῦ καπετάν Γρηγόρη.

Σιγὰ-σιγὰ αἱ θερμικτικαὶ ἀκτίνες τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμοιοῖας τοῦ εὐτυχημένου αὐτοῦ νησιοῦ ἤρχισαν νὰ γίνονται αἰσθηταὶ καὶ εἰς τὰ περὶ νησιά, εἰς τὸν ὅσον ὡστε ὀλιγύστευεν ἡ πελατεία τοῦ Διαβόλου ἡμέρα μετὰ τὴν ἡμέραν. Ὁ Ἐωσφόρος τότε ἀπεφάτισε νὰ ἐγκαθιδρύσῃ εἰς τὸ νησί δολοκλήρον τάγμα διαβόλων τὸ ὅποσον μετὰ τὸν καιρὸν ἔγινε σύνταγμα καὶ ἐπὶ τέλους ὄλο-

κληρος ταξιαρχία, ἀλλὰ τοῦ κάκου, ποῦ καὶ ποῦ νὰ ἐπιανῶν κενένα στὰ δολερά τους δίχτυα καὶ κείνον προσωρινὰ γιὰ μιὰ ὥρα, μιὰ μερὰ τὸ πολὺ. Τὸ παράδειγμα τῆς οἰκογενείας τοῦ καπετάν-Γρηγόρη εἶχε γίνῃ ἡλίος πρώτου μεγέθους. Ἡ μία ταξιαρχία διεδέχετο τὴν ἄλλην καὶ ὁ ἄδης ἐστενάζε ἀπὸ τὰς βρεῖας καὶ σκληρὰς τιμωρίας μετὰ τὰς ὁποίας ἐτιμώρει ὁ Ἐωσφόρος τοὺς ταξιαρχας, ἀξιοματικους καὶ στρατιώτας του. Εἰς τὸ τέλος ἐστασίασαν τὰ στρατεύματα τοῦ Ἐωσφόρου καὶ ἠπειλήσαν, ὅτι θὰ τὸν ἐρριπτοῦν ἀπὸ τὸν θρόνον ποῦ ἂν ἐξηκολοῦθαι νὰ τοὺς στέλλῃ σὸ νησί ὅπου δὲν μπορούσαν νὰ κατορθώσουν τίποτε. Ὁ Ἐωσφόρος τότε ἐφοβήθη καὶ ἀπεφάτισεν αὐτοπροσώπως ν' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα. Ἐδιάλεξε λοιπὸν τὸ καλλίτερον μέρος τοῦ στρατοῦ του καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ νησί τὸ ὅποσον ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποκτήσει τὴν πρώτην Ἀκρόπολιν τῆς οἰκουμένης, κατὰ τῆς ὁποίας δὲν ἔσχευεν ἡ πολεμικὴ τακτικὴ τοῦ Ἐωσφόρου. Ἐστῆκεν φοβερὰς τρικυμίας καὶ ἐπνίοντο συνεχῶς τὰ κινεῖα τοῦ νησιοῦ, οἱ ἄλλοι νησιῶται ἐβοήθουν τοὺς καταστραφέντας καὶ τοὺς ἔκαμν κινεῖα καλλίτερα τῶν πρώτων. Κενένα παράπονον δὲν ἔβγινεν ἀπὸ τὰ γενεῖα στήθη τῶν νησιωτῶν ἐκεῖνων, τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς κίψῃ τὸν δρόμον ποῦ εἶχαν παρμένο. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐωσφόρος δὲν εἶνε ἐξ ἐκεῖνων ποῦ παραιτοῦνται εὐκολᾶ ἐκάστη ἀποτυχία τοῦ ἠδύαν τὴν μανίαν νὰ ἐκπορθῆσῃ τὸ νησί καὶ πρὸ παντός νὰ κερδίσῃ τὸν Καπετάν-Γρηγόρη.

— Τὸν κόσμον ὅλον νὰ χάσω, ἔλεγε, δὲν με μέλει, ἀρκεῖ νὰ κερδίσω τὸν Καπετάν-Γρηγόρη. Καὶ δὲς τοῦ σκέδια ἐπὶ σχεδίων καὶ δολοπλοκίας ἐπὶ ἰδολοπλοκίων ὅλα χαμῆνα, χαμῆνος κόπος, μάταια φροντίδες.

— Ἐμπρός εἰς γενικὸν συμβούλιον, ἐκράχυσσε μετὰ ὄλην τὴν μανίαν ὁ Ἐωσφόρος.

Μετὰ πολὺ ἡμέραν σκέψιν ἀπεφάσισεν νὰ θέσουν εἰς ἐνέργειαν δύο σκέδια καὶ ἂν ἀπετύγγανον καὶ αὐτὰ νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἡττάν των ὅσον καὶ ἂν τοὺς ἐκούσῃ τούτο καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἀρχηγὸν των.

Ἡμέραν τινὰ ἠγκυροβόλησαν εἰς τὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ τὰ λαμπρότερα κινεῖα ποῦ μπορούσαν νὰ γίνουνη, ὅπως τῶν ὁποίων ἄνθρωπος ἀκόμη δὲν κατεσκεύασε καὶ δὲν ἐστῆλσε. Οἱ ναῦται βουτηγμένοι σὸ ἄσπμι καὶ σὸ χρυσάφι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁ Νεὺ-αρχος βουτηγμένοι σὸ χρυσάφι καὶ στὰ διαμάντικα καὶ τὰ πριλάντια, στὰ μαργαρίτα καὶ τὰ ζαφείρια. Ὅση ὁμορφιά μπερεῖ νὰ φαντασθῆ τοὺς ἀνθρώπους σὸ στόλο ἐκεῖνον ἦταν μαζευμένη, στὰ κινεῖα καὶ στὰ πληρώματα. Ὅμορφότερον νεύαρχο οἱ ναυτικοὶ τοῦ νησιοῦ ἐκεῖνου, οἱ κοσμογυρισμένοι δὲν εἶχαν ἰδῆ καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχαν ἰδῆ ἀποῦ ἦταν στόλος ζωτικῶς, — ὁ στόλος τοῦ Ἐωσφόρου.

Οἱ καπετανεῖοι τοῦ νησιοῦ μετὰ ἀρχηγὸ τὸν Καπετάν-Γρηγόρη ἐπεσκεπθήσαν τὸν νεύαρχο, τοῦ εἶπαν τὸ καλῶς ὥρισε καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ δεχθῆ νὰ τὸν φιλοξενήσουν ἐκεῖνον καὶ τοὺς ἀξιοματικους καὶ τοὺς ναυτικῶς του στὰ φτωχὰ τους. Ὁ νεύαρχος — ὁ Ἐωσφόρος — μετὰ πολλὰ παρακάλλη καὶ μετὰ πολλὰ συγκατάθεσις ἐδέχθη. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἐκάλεσε καὶ ὁ Ἐωσφόρος τοὺς καπετανεῖους μετὰ κυρίας τους νὰ τοὺς φιλέψῃ εἰς τὸ κινεῖον τοῦ ζωτικῶ. Οἱ καυμένοι οἱ ναυτικοὶ καὶ αἱ νησιωτοῦλες ἡ ἀθῶες τάχασαν ἀπὸ τὴν ὁμορφιά καὶ ὅλοι τους ἐνόμιζαν ὅτι ὄνειρεύονταν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Καπετάν-Γρηγόρης ἐκάλεσε τοὺς ἄλλους καπετανεῖους σὸ σπιτί του καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ σὰς πῶ, παιδιὰ μου ὀληνύχτα ἀπόψε μ'ἀτί δὲν ἔκλεισα ἡ χθισινὴ ἡμέρα μ'έκαμε νὰ μὴ ξυῶμαι ποῦ εὐρίσκωμαι. Ὅθ νόμιζα, ὅτι: δὲνα ὅσα εἶδα ἦσαν ἀπατηλὸ ὄνειρον κ' δὲν ἔβλεπα ἐκεῖ κάτω σὸ λιμάνι τὸ στόλο καὶ τὸ κινεῖον ποῦ ἐφιλοξενηθήκαμε σὲς κ' ἐγὼ χθὲς ἐκτός ἂν καὶ τῶρα μετὰ γελῶν τὰ μ'ἀτία μου. Παιδιὰ μου, τί νὰ σὰς πῶ! ὅλα αὐτὰ ποῦ εἶδαμε δὲν μ'ἄρεσαν καθόλου μεσὰ στὴν τὴν ὁμορφιά καὶ μὲν θέλει, ὅτι κρύβεται κάποιον δολοκλήρον τὸ ὅποσον ἂν δὲν προσέξουμε νὰ μᾶς φραγκώσῃ τὸν τόπον, νὰ μᾶς κατα-

στρέψῃ τὴν εὐτυχίαν μας ποῦ μετὰ τόσον κόπον τὴν ἀποκτήσαμε: τόσον πλοῦτος! τὴν ὁμορφίαν! παιδιὰ μου τί νὰ σὰς εἰπῶ καὶ σὸν ὕπνον μου νὰ τὰ βλέπω ἔπρεπε νὰ φοβηθῶ. καὶ κρύβεται παιδιὰ μου καὶ πρέπει νὰ προσέξουμε. Ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ νὰ φανώμε φιλόξενοι: ἀλλὰ νάχομε καὶ τὰ μ'ἀτία μας ἀνοικτὰ καὶ ἄμα ἔχει κανεὶς τὰ μ'ἀτία του ἀνοικτὰ ποτὲ δὲν σκοντάφει. Αὐτὰ ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ καὶ αὐτὰ νὰ εἰπῆτε καὶ στὰς οἰκογενείας σας. Προσοχὴ, παιδιὰ μου, προσοχὴ δὲν μ'ἄρεσον καθόλου! καθόλου!

Ὁ ἀρχικαὶ ἀρχος ἐγκατεστάθη μετὰ γαϊδοροδιαβολικὸν τρόπον εἰς τὸ σπιτί τοῦ Καπετάν-Γρηγόρη καὶ οἱ ἄλλοι καπετανεῖοι εἰς τῶν ἄλλων κινεῖα ποτὲ δὲν σπίνται καὶ ἤρχισαν νὰ πολιτοκοῦν μετὰ διαβολικὴν τακτικὴν τῆς γυναικῆς τῆς καπετανίσσης καὶ τῆς καπετανοπούλης. — Ἄν κερδίσουμε τῆς γυναικῆς — εἶπεν ὁ Ἐωσφόρος — κερδίσουμε καὶ τοὺς ἀνδρας. Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικο, διότι τὸ ἀλάτι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς κοινωνίας εἶναι ἡ γυναικὴ ἡ γυναικὴ δημοκρατῆς τὸ σπιτί καὶ τὴν κοινωνίαν καὶ ἡ γυναικὴ τὰ καταστρέφει ὅταν καταστρέφονται.

Αἱ γυναικῆς ὅμως τοῦ νησιοῦ εἶχαν εὐρὴ τὸ μυστικὸν τῆς εὐδαιμονίας, τὸ ὅποσον δὲν εἶνε στὲς ψεύτικες ὁμορφίαις τοῦ ἀπατηλοῦ κόσμου καὶ δὲν τοὺς ἔκαμν ἐντύπων οὔτε ἡ ἐξωτικὴ ἐμορφία τῶν καπετανῶν, οὔτε ἡ ἐξωτικὴ τους φορεσιά, οὔτε οἱ προσποιημένοι γαλιφιστικοὶ τρόποι τους καὶ αἱ φιλοφρονήσεις των, οὔτε ἡ ἐξοχὴς διὰ τὰς σημερινὰς γυναικῆς ἐρωτοτροπίας των τὴν ὁποῖαν αἱ γυναικῆς ἐκεῖναί τὴν εὐρισκν ἀνθεσπία καὶ μόνον ἡ μεγάλη των εὐγένεια καὶ ἡ ἄκρα των ἀξιοπρέπεια τὰς ἔκαμε νὰ μὴ δεῖξουν τὴν πόρταν εἰς τοὺς ἐξωτικους ἐκεῖνων ὁμορφονίους.

— Ἐ! τί νεά! ἔλεγον συνατῶμενοι.

— Τίποτε! τίποτε! ἀπελπίσιν.

— Μὴ λυπηθῆτε τίποτε, τοὺς ἔλεγεν ὁ Ἐωσφόρος, ὁ ὁποῖος πλέον τῶν ἄλλων ἐθαυμάζετο ἀπὸ τὰς καπετανοπούλης.

Διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, ὅταν ἡ ἀναίδεικα ἐπέρασε κάθε ὄριον, ὡς διὰ συνήθηματος ἐξυλοφορτώθησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαβόλων καὶ περισσότερον ὁ Ἐωσφόρος καὶ ἐξεδιόχθησαν ἀπὸ τὸ νησί κκοικακῶς.

— Τὸ τελευταῖον μου σκέδιο, ἔλεγεν ὁ Ἐωσφόρος καὶ παραιτοῦμαι πλέον.

Μετὰ ὁμορφωμένους λοιπὸν εἰς ἀπλοῦν ἄνθρωπον ἦρθε καὶ ἐζήτησε φιλοξενίαν ἀπὸ τοῦ καπετάν-Γρηγόρη.

Ὅλοι ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν του, ὅλοι προσεπάθουν πῶς καλλίτερον νὰ τὴν περιποιηθοῦν.

Ἐμεινεν ἡμέρες καὶ ἡμέρες διὰ νὰ τὴν βαρυνθοῦν, ἀλλὰ τούτο ἦτο ἄγνωστον πρᾶγμα σὸ σπιτί τοῦ καπετάν-Γρηγόρη ὅτι μόνον δὲν ἐβαρύνοντο τοὺς ξένους, ἀλλὰ τοὺς ἐκακοφάνετο ἂν καμμιά φορὰ ἐτύχαινε νὰ μὴν ἔχουν ξένους.

— Ὅθ πέσω βαρεῖα ἀσθενής, εἶπε μεσὰ του ὁ Ἐωσφόρος.

Μιὰ ἄλλη μερὰ ἐξημερώθη μετὰ σφοδρὸ πυρετὸ καὶ δυνατὸ παραλήρημα.

— Τοὺς γιατροὺς τοῦ νησιοῦ, διατάσσει ὁ καπετάν-Γρηγόρης καὶ τὸ νοῦ σας νὰ κάμετε στὸν ξένον μας ὅτι σὰς διατάξουν.

Οἱ γιατροὶ τάχασαν τέτοια ἀσθένεια στὴ ζωὴ τους δὲν εἶδαν, στὰ χροῖα τους δὲν ἐδιάβασαν. Μυστικὰ στὸν καπετάν-Γρηγόρη εἶπαν ὅτι καλὸ θὰ ἦταν νὰ τὸν τοποθετήσῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

— Ὅχι, ἀντέταξεν ὁ καπετάν-Γρηγόρης, ὁ ξένος μου θὰ τύχῃ σὸ σπιτί μου τὴν ἴδιαν περιποίησιν ποῦ θὰ εἶχα καὶ ἐγὼ ἂν ἦμην στὴ θέσιν του.

Ἡ καπετανίσσα, ἡ νυφάδες τῆς, ἡ κόρη τῆς, ἡ καλλίτερες ἀρχόντισσες διαρκῶς σὸ προσκέφαλον τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἡ ἀσθένεια ἐχειροτέρευε ὀλοένα ἡ ἰδιοτροπίας τοῦ ἀσθενοῦς δὲν εἶχαν ὄριον, οὔτε τοὺς ἰδικούς του δὲν θὰ παρᾶνιζε ἔτσι — διάβολος βλέπετε — καὶ σὸ τέλος ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἄρχισε νὰ βρωμάῃ τόσο ποῦ ἄνθρωπος δὲν μπορούσε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Μόλα ταῦτα ἀντὶ νὰ ὀλιγοστεύῃ ἡ περιποίησις, ἐμεγάλωνε! Κενένα παράπονον, καμμιά πίκρα ὅλοι πρόθυμοι στὲς γρίνιες του, στὲς ἰδιοτροπίας του, στὲς παραξενιές του.

— Ἐνικῆθηκα! εἶπε μετὰ βαρὺν ἀναστενναγμὸν καὶ ἔγεινε ἀφαντος σὲ μιὰ στιγμὴ

πού είχαν τρέξει όλοι να τού φέρουν ζύδια και μπουρδικές γιατί είχε λιποθυμήσει.

Σάν ήρθαν μέσα και ήσαν το κρεβάτι αδειανό τάχασαν φυσικά, δεν μπορούσαν να εξηγήσουν το πράγμα.

Ο καπετάν-Γρηγόρης πρώτη φορά στη ζωή του δεν ήθελε να πιστέψει τους δικούς του και είχε αμφιβολία μήπως τον δυσάρεστησε κ' έφυγεν ο ξένος του.

— Είπε φοβερό, παιδιά μου, ν' απή παρὰ πέρα ότι, στο σπίτι πλεία τού καπετάν-Γρηγόρη δεν βασιλεύει η φιλοξενία.

Ηρώτησε όλους τους καρδουκιστάδες μήπως έταξείδευθεν ο ξένος με τὸ γαράβι τους αλλά όλοι τούλεξαν ότι δεν τον ξαναείδαν από τὴν ἡμέρα πούπεσε άσθενής να ξαναβγή από τὸ σπίτι τού καπετάν Γρηγόρη.

— Και πῶς με γελᾶτε, ἔλεγεν ὁ καπετάν-Γρηγόρης, κάποιος από τούς γιουούς μου ἔγεινε κακός και τὸν ἔδωξε και κάποιος από σᾶς ἔκαμε κακόν. Κακό-κακό παιδιά μου, ἔκαμάτε.

Ἐσύχασε καπετάν-Γρηγόρη και ἡ ἀγαθότης του δεν σ' ἀφήνει να καταλάβης τῆς κατεργαριές τού Σατανᾶ.

Ἰσπερὰ από ἕνα μῆνα ἔγυριζε από τὸ ταξείδι ὁ καπετάν-Γρηγόρης με τὰ καρδιά του φορτωμένα σιτάρι. Στο λιμάνι πού πρωτᾶράζε παρουσιάστη ἕνας κλοφορζεμένος ἔμπορος ὁ ὁποῖος ἠγόρασεν ὄλο τὸ σιτάρι και ἤρριξαν οἱ ναυτοὶ να τὸ ἔκφορτώσουν.

— Ὅχι ἔξω, ἔπειν ὁ ἔμπορος, θέλω κάθε σκκιλὶ να τὸ ἀδειάζετε στη θάλασσα.

— Μά!... ἠθέλησε να διαμαρτυρηθῆ, ὁ καπετάν-Γρηγόρης.

— Περιτό! φίλε μου, ἐπληρώθης και τὸ πρᾶγμα εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Μόλις ἐρρίφη τὸ σιτάρι στο πέλαγος ὁ ἔμπορος και ὁ καπετάν-Γρηγόρης εὐρέθησαν ἐπάνω σε μιὰ ξέρα τὰ δὲ καρδιά εἰς ἀπόστασιν χωρὶς να μπορούν να πλησιάσουν.

— Εἶμαι ὁ Ἐωσφόρος! εἶπε μειλχιώως τότε ὁ μέγας τῆς ὥρας ἐκείνης ἔμπορος ἀναλαβὼν ὄλον τὸ μεγαλοπρεπές του ὕψος — πηγαίνετε τὸν καπετάνιο να τὸν περιμένετε ὕστερα από σιράντα ἡμέρες — και ἀμέσως ξέρα, καπετάνιος και Ἐωσφόρος ἔγιναν ἀφρανοί.

Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ λύπη τού νησιού και πρὸ πάντων τῆς οἰκογενείας τού καπετάνιου. Ὅλοι νύθησαν τὰ μαῦρα και μαύρισαν και τὰ σπιτάκια τους τὰ ὀλόλευκα και τὰ καρδιά τους και τούς βαρκοῦλές των τὰ παντα λύπη θλίψις και θρήνη για τὰ τύχη πού κανεῖς δεν τὰ περιμένε τού κκαλοῦ τού ἀγαθοῦ καπετάνιου. Τόσο κκαλός! τέτοιο τέλος! Εἶναι ἀπίστευτο! ἤκουες παντοῦ στο νησί, κάπου κάπου — δεν εἶνε δυνατόν ὁ Θεός να τὸν ἀφήσῃ να χαθῆ, ποῖος ζερεῖ!

Ἰσπερὰ από σιράντα ἡμέρες πού τὸ σπίτι με κλαμματα εἰτοίμαζε τὰ σιράντα τού μακκρίτη και οἱ μικρομεγάλοι τού νησιού ἠτοιμάζοντο να παρευρεθοῦν στο μνημόσυνο πρῶτ πρῶτ ἀκούσθησαν κτυπήματα στην πόρτα τού καπετάν-Γρηγόρη. Ἀνοίγουν τὴν πόρτα και τί να ἰδοῦν! Τὸν καπετάνιον ἴδιον ἀπειρακτον ὀλόδροσον, τετραγωνικό! — Κύριε ἐλέησον! ἀνθρωποῦν ὄλοι στανουκοποῦμενοι, εἶνε δυνατόν!

— Μὴ φοβάσθε, μὴ θυμαζέετε, πλησιάζετε και ἰδῆτε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἴδιος δεν ἔχω δυό λεπτά πού ξεκαβάλληκα τὸν πειὸ κκαλοθρεμένο διάβολο! εἶνε ἀπερίγραπτη ἡ περιποίησι πού μοῦκαμεν ὁ Ἐωσφόρος για ἀναπαύδουσι τῆς περιποιήσεως πού τού κάμαμε ὅταν ἦταν ἐδῶ άσθενής; να ὁ άσθενής ἐκείνος ἦταν ὁ Ἐωσφόρος, ὁ καπετάνιος ἐκείνος με τῆς ἡμορφης ἀρμάτες ἦταν ὁ Ἐωσφόρος, με περιποιήθηκε ὅσο δεν μπορεί να φαντασθῆτε και στο τέλος με κκαβάλληκε σ' ἕνα διάβολο και μοῦδωπε κ' ἕνα σπηροῦν να τὸν κεντᾶ ἀδιάκοπα γιατί ἀλλοῶς μπορούσε να με βλάψῃ μοῦπε να μὴ τὸν ἀφήσω παρὰ σὺν εὐσεθῶ στο σπίτι μου και να ἡμ ἐγὼ ὄλος κ' ὄλος! εἶδα πράγματα πού θὰ σᾶς τὰ διηγήθῃ σταις μακρὺς νύχτες τού χειμῶνα! τῶρα μόνο να μάθετε ὅτι πειὰ δεν θὰ μᾶς πειράξῃ ποτέ, παρὰ ἂν κενένας σας τὸν ἐξαναγκάσῃ με τὴ διαγωγή του.

Καθένας από τούς ἀναγνώστας μου μπορεί να τὰ πάρῃ τὰ δυό διηγήματα περὶ τού Ἐωσφόρου ὅπως θέλῃ, ἐγὼ πρέπει να ὀμολογήσω, ὅτι ἡ μακαρίτισσα ἡ κυροῦλα μου εἶχε βρῆ κυριαλεχτικῶς τὸ διάβολο τῆς ἀπ' ἐμένα να μοῦ τὰ διηγήται συχνά πυ-

χνά και ὅτι καταλαβίνω, ὅτι αὐτὰ με ὀφρήσαν πολὺ περισσύτερο παρὰ τὰ ἀνούσια διδάγματα τῶν στενοκεφάλων δασκάλων μου. Ἄν ἔχετε κυρούλες ὀφρήθητε προσοῦ να σᾶς τὰς ἀρπάσῃ ὁ θάνατος! ἔχουν δύναμιν χιλίων δασκάλων εἰς ὅτι και να διηγηθῶν. Τὸν ἰσχυρισμό μου τὸν πίστεψε βαθεῖα-βαθεῖα και ὁ μέγας ζωγράφος μες ὁ θάνατος Γκίζης και τὸν ἀποθανάτισε σε μιὰ από τῆς πειὸ ζωντανότερες εἰκόνες του «στο παρκαμῆθι τῆς κυρούλας» Ὡ! τί ὀμορφη, τὴ ἀγγελόμορφη κυρούλα! τί γλυκα στο πρόσωπό της, τί λάμψις ἰερά και γλυκεῖα φλόγα βγαίνει από τὰ μάτια της ὅταν εὐρίσκεται στο σπουδαίτερο μέρος τού παρκαμῆθιού και στηρίζε τὴ ροκκ της στο ἀριστερὸ της γόνατο και με τὸ δεξιὸ παρκαμῆθι ζωντανὰ τὰ πράγματα με τὴ ζωντανὴ χειρονομία της! Κυττάχτε πῶς ἡ ἐντύπωσις εἶνε χαραγμένη στη καρδιά τῶν ἐγγόνων της ὅπως τὸ φανερώνει ἡ φυσιογνωμία τους! Για να μὴ πάμε μακκρύτερα από τὰ ἐγγόνια ἐκείνα ἐβγήκε ὁ κλέφτης πού φυλάει τὴν πόρτα τού «κυροῦ σκαλειοῦ» και από τῆς κυρούλες ἐκείνες ἐγκλουχίθησαν οἱ κλέφτες πού μᾶς ἐλευθέρωσαν, ἐνῶ μετὰ τὴ λευτεριά οἱ δασκάλοι μες μες προετοίμασαν να γίνουμε δούλοι, τὸν «μικρὸ σοφὸ» τὸν ἀποκοῦτιανκν τὰ σουτῖνα και τὰ γερούτσια. Ὅσοι ἔχετε κκαρὸ γυρίστε «στὰ γόνατα τῆς κυρούλας, εἶνε τὸ κκαλλίτερο σκαλειὸ πού μπορεί να εὐρήτε!

Παλαιοχώριον Μαλεβός

Ο Νεράιδος

(Εἰκόνα ἀληθινή.)

Ἡ καρδιά μου χαίρεται σὺν ἰδοῦν τὰ μάτια μου τὴν λεβεντιὰ, τὰ νηάτα και τὴν παλληκαριά. Μοῦτυχε να ἰδῶ πολλὰς φοραῖς αὐταῖς τῆς χάρις με ξεχωριστὰ μὴ μὴ και κάποτε ζευγαρωμέναις με ὄχι περισισσότεραις από δυό. Στὴ ζῆσι μου γύρισα Μωρᾶ, Ρούμελη και Νησιὰ, εἶδα κάμπους και βουνά, χωριά και χωριά, και τὸ ὀλιγώτερο ἕνα ἐκκατομῦριο ἀνθρώπους, με ὅτι εἶδαν τὰ μάτια μου χθές τὸ μεσημέρι στο σταθμὸ τού σιδηροδρόμου, δὲ λέγεται, δὲ γράφεται.

Τί ἦταν ἐκεῖνο πού εἶδα; Τί ἦταν ἐκεῖνο πού κκαχθα; Γιατ' ἀνοῖξα μπροστά του τὸ στόμα μου; Γιατί δεν ξεκόλλαγα από πάνω του τὴ μάτια μου; Μήπως ἦταν ἀγγελος; Μήπως ἦταν κανέναν νεραϊδόπαιδο, από κείνα π' ἀκούμε στα παρκαμῆθια; Γιατί χωρὶς να τὸν ζέρω ποῖος εἶνε, πούθε πάει, πούθ' ἔρχεται, ποῖο ν' τὸ χωριό του, ποῖα μάννα τὸν ἔκαμε, μ' ἐχλίνωσε σὺν ὁ λύκος με τὸ πρόδότη; Μήπως τὸν εἶνα δικὸ ἡ πατριότη για να τὸν βλέπω και να μὴ χορταίνω; Τί ἔβγαίν' ἀπ' τὰ μάτια του και τὴν κορομοστασιά του κ' ἡ πόνεμένη μου ψυχὴ τὸ ρούφραγε, σὺν δροσιὰ από κείναις πού βρίσκουν τ' ἀγριοπερίστερα στα βράγια, πού φυτῶν' ὁ ἀμάραντος; Γιατί ξεχάσα τὴ δουλειὰ πού πῆγα στο σταθμὸ; Τί μ' ἐκάφρασε τόσο γλυκὰ και μες σε δυὸ ἀμαξοστοιχίαις και χιλίους ἀνθρώπους οὔτ' ἀκούγα οὔτ' ἔβλεπ' ἄλλο τίποτε; Γιατί ἔφυγαν ἡ ἀμαξοστοιχίαις σκαρῖσι ὄλος ὁ κόσμος κ' ἐγὼ δεν πῆρα εἰδήσι; Γιατί χωρὶς να κοιμῶμαι να βλέπω ὄνειρο ζωντανό, και ν' ἀναγκασθῶ ἡ ψυχὴ μου; Μήπως κενένας μ' ἐγέλασε και μοῦδωκε χωρὶς να τὸ ζέρω χάσις;

Ὁ κινηματογράφος-ἀμαξοστοιχία ἔκαμε πτερά, πάει, πάει, κ' ἐγὼ ἀκόμα τὸ νοῦ μου τὸν ἔχω κρφωμένο σ' ἐκεῖνο πού εἶδα 5—10.

Ὅτι εἶδαν τὰ μάτια μου και ἡ ψυχὴ μου θὰ περάσῃ πάλι να τὸ ἰδῶ, να τὸ σφιγῶ στην ἀγκυλιά μου με λαχτᾶρα, για να ἰδῶ πῶς δεν γελωῖμαι; Ὅθ περάσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ ὀμορφιά, ἡ λεβεντιὰ, ἡ παλληκαριά και τὰ νηάτα ἀγκυλιωμένα κ' ἀχώριστα ὅπως τὰ εἶδα στο Νεράϊδο. Ὅθ ζῆσω να ἰδοῦν ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ μάτια μου ἕνα μικρὸ σκουφάκι μαῦρο, μαλλιά μαῦρα κατὰ μαυρα σὺν τού κοράκιου τὸ πτερο και ζεπλεκα σὺν φεῖδια να πέφτουν στης πλάταις, μάτια να βγάζουν ἀστραπαῖς παρη-

γοριὰς κ' ἐλπίδος; μάγουλα να φυτῶνουν Ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα, ἕνα σταυροῦδάκι να κρεμετ' ἀπ' τὸ λαμό του, μιὰ χιονάτη φουστάνελα, βλαχόκαλτσες στα πόδια, μιὰ κορομοστασιά βγαλμῆν' ἀπ' τὸν τῶνο και χυμῆνη σε κκαλοῦπι από κείνα πού φτάνει μονάχα ὁ Θεός, και για πλάσιο τῆς κορομοστασίας ἕνα κοντόμαυρο μπινισι ρομμένο στης πλάταις γκαρρήχτι;

Μπορεῖ να ξαναπεράσῃ και μπορεῖ να μὴν περάσῃ. Για μὴν εἶνε τὸ ἴδιο. Ἡ δροσιὰ πού ἔβγαίν' ἀπ' τὰ δυὸ μάτια του και ρούφρα και τὸν εἶδα, ἦταν δροσιὰ, ἦταν τ' ἀθάνατο νερὸ πού πῆγε κ' ἔφερε ἀπ' τὴ Μακεδονία, ἦταν τὸ ἀνάμα πού λειτουργεῖ τῶρα τὸ γένος σκαλωμένο κ' ἐλεύτερο.

Γραμματισμένος και διδάσμενος ὁ Νεραϊδός μου δεν κήτησε στο Μοναστήρι ἡ δὲ γύριζε σε κάμια χωρα να τού φιλοῦν τὸ χέρι και να τὸ γιομίζουν παρὰδες, δὲ γύριψε να τὸν κάμουν Δεσπότη, με σὺν γεννήθη σκαλῶος σε σκαλωμένη πατρίδα, και σὺν ἀκουσε πῶς τὰ σκαλωμένα μες ἀδερφια σφάζονται στη Μακεδονία, ἐφλετούρισ' ἡ κκαδιά του και μ' ἀητοῦ φερά ὁ Νεραϊδός μου— Ἀρχιμκαρῖτης.....πέταξε πρῶτος-πρῶτος στη Μακεδονία.

Τί ἔκαμε κεί πού πῆγε; Ὁ Θεός τὸ ζερεῖ.

Ἰσπερὰ ἀπ' τὸ εἰκοσι ἕνα ὡς τῶρα τρία ράσα ἐρρίχτηκαν κ' ἐλειτούρησαν μεσ' τὴ φωτιὰ, ὁ Γαβριὴλ τού Ἀρκαδίου, ὁ Δεσπότης Πλαταμῶνος κ' ὁ Νεραϊδός μου. Ὅθ τούς μοιάσῃ κ' ἄλλος; Ὁ Θεός ζερεῖ.

Ἐξέχασα ἀπ' τὰ τιμημένα ράσα τὸν Μητροπολίτην Ἀγγιάλου Βασίλειον. Γονατίζω μπροστά του χιλίαις φοραῖς, τού φιλω τὸ χέρι και παίρνω χιλίαις φοραῖς συμπάθει, γιατί πῆγα να τὸν ξεχάσω. Ευλόκαστρον (Ἐστάλη ὑπὸ Ἰ. Π. Σταματοῦλη)

Πρακτικὴ γεωργία

Πολλοὶ ἀγνοοῦσιν, ὅτι τὰ ὀποροφόρα δένδρα και τὰ ἄγρια τοιαῦτα πολλαπλασιάζονται δια τῶν σπερμάτων, ἀλλ' ἡ τὰ πάντα διέποσα φύσις—ὁ Θεός—εἶπε—διέταξε ὅστε ὄλα τὰ δένδρα, τὰ φυτὰ και τὰ ἄνθη να ἀναπαράγουνται ἐκ τῶν ἰδίων σπερμάτων ἡ σπόρων. Οὔτω δεν εἶνε δύσκολον δια τὸν θέλοντα να δημιουργῆσῃ ἀμυγδαλέας, καρυδέας, να ἐκλέξῃ ὄριμα ἀμυγδαλά ἡ καρύδια να ἐμφυτεύσῃ ταῦτα εἰς βάθος δυό-τριῶν δακτύλων από τού Ὀκτωβρίου μεχρι: τού Δεκεμβρίου και ν' ἀποκτῆσῃ κατ' ἀρέσκασιν ὄκας ἀμυγδαλῆς ἡ καρυδέας θέλει χωρὶς να λησμονῆ ὅτι τὸ σπορεῖον ἡ φυτῶριον θέλει ραντίσματα—ποτίσματα τῖνα μάλιστα κατὰ τούς καιῶνας τού θερους και τῖνα ἐλαφρὰ σκαλίσματα—βοτανίσματα.

Χάριν τῶν ἀναγνώστων τού Α.Ο.Δ.Ο. και τῶν ἀναγνώστριῶν τούτου ὀτινες θέλουσι, παίζοντες και διασκεδάζοντες, να δημιουργήσασιν ἀριθμὸν τῖνα ἀχλαδιῶν ἡ μηλεῶν και μετὰ 5—6 ἔτη να ἔχωσι τὴν εὐχαρίστησιν να τρώγωσιν ἀχλαδία και μήλα από δένδρα τὰ ὀποῖα ἐδημιούργησαν οἱ ἴδιοι και τὰ ὀποῖα θὰ βοοῦν και τὰ ἐγγόνια τους, δίδομεν γενικὰς ὀδηγίαις στηριζόμενας εἰς ἄμεσον προσωπικὴν ἐμπειρίαν. Τρώγοντες ὄριμα ἀχλαδία ἡ μήλα, σκαλεγοντες τούς σπόρους και τούς ἀποξηραίνομεν ὑπὸ σκιάν και ὄχι ὑπὸ τὸν ἥλιον, διότι ἡ ἡλιακὴ θερμότης κκαθιστᾶ τούς σπόρους ἀγόνους, φυλάττομεν δὲ τούς σπόρους εἰς ξηρὸν και εὐάερον μεχρι τού χρόνου καθ' ὃν θὰ τούς σπειροῦμεν. Κατὰ Ἰανουάριον—Φεβρουάριον ἐντὸς οἰουδήποτε κτωβρίου ἀφοῦ ριψώμεν ἐν μέρος γώματος, ἐν μέρος ποταμίας χονδροκόκκου ἄμμου (ἐλλείψει τοιαύτης και θαλασσίας ἀλλ' ἀφοῦ ἀποπλυθῆ δι' ὕδατος) και ἐν μέρος κόπρου γωνευμένης (προτιμωμένης τῆς τῶν βοῶν ἴππων και ἡμιόνων) και ἀναμειζόμεν τὰ τρία ταῦτα εἶδη κκαλῶς, ἰσοπεδοῦμεν τὴν ἐπιφάνειαν τού σπορείου εἶτε δια τῶν δακτύλων εἶτε δια ζυλίνου ραβδίσκου. Κατόπιν ἐπὶ τῆς ἐπιφνείας τού σπορείου χαράσσομεν αὐλακκας ἡ γραμμὰς πλάτους

0,02. βάθος 0,01 και ἐντὸς τῶν αὐλακκῶν ρίπτομεν τούς σπόρους εἰς ἀπόστασιν 8—0,10 φροντίζοντες ὅστε ἐκάστη γραμμὴ να ἀπέχῃ τῆς ἄλλης 0,115. Μετὰ τούτο κκαλύπτομεν τούς σπόρους ἰσοπεδοῦντες τὴν ἐπιφάνειαν τού σπορείου και τκυτῆν ἐπικκαλύπτομεν ἐλαφρῶς δια στρώματις ἀχύρων ἡ ξηρῶν χόρτων ἄτινα θὰ ἀφαιρεθῶσι μετὰ τὴν πάροδον τῶν παγετών. Τὸ σπορεῖον θὰ ραντίζεται πάντοτε περὶ τὴν δύσιν τού ἡλίου ἀνα πᾶσαν πέμπτην ἡμέραν και ἀφοῦ βλαστήσωσι τὰ φυτῖδια, ἐκρίζοῦμεν τὰ παρὰσιτα και σκαλίζομεν τῆ βοθηεῖα ἀίχμηροῦ τινος ζυλαρίου εἰς βάθος τὸ πολὺ 0,02 Ἀντὶ ζυλίνου κτωβτίου δύναμεθα να χρησημοποιώμεν τὰ ἐν χόρσει πῆλινα ἀνοδογεία (γλάστρας). Δια τὴν μεταφύτευσιν κτλ. θὰ δώσωμεν ἄλλοτε ὀδηγίαις. Οἱ ἐκ τῶν συνδρομητῶν και ἀναγνώστων τού Α. Ο. Δ. Ο. ἔχοντες ὀποροφόρα δένδρα πάσχοντα ἐξ οἰκασθήποτε νόσου, δύνανται να λάβωσι δωρεάν ὀδηγίαις ἀποτεινόμενοι πρὸς ἐμὲ ἀπευθεῖας εἰς Ευλόκαστρον και συναποστέλλοντες εἰς γραμματόσημα λεπτὰ εἰκοσι.

Ευλόκαστρον (Ἐστάλη ὑπὸ Ἰ. Π. Σταματοῦλη)

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

1.—Ἡ Ἀγραφιώτισσες

— Μάννα με κκαλοπᾶντρεςφες και μ' ἔδωσες στοῦς κάμπους ἐγὼ τὸ κάμμα δεν βαστῶ ζεστό νερὸ δεν πίνω ἐδῶ οἱ κκούκοι δεν λαλοῦν τριγῶνες δεν τὸ λένε τὸ λέν κ' Ἀγραφιώτισσες τὸ λέν στο μωριολόγι. — Ποιὰ ἔχει ἀντρα στην ξενιτᾶ μικρὰ παιδιὰ στα ἔξανα πέστους να μὴν τούς κκαρτεροῦν να μὴ τούς πανταχένοι

Ἐἴντα κκαράβια βούλιαξαν και ἔἴντα δυὸ φεργάτες και μιὰ φεργάτα γλύτωσε πού φέρε τὰ φεργῖνια πάει χαμπέρι στην Φραγκιά ὄλα τὰ βλαστῖα. — Ἀκούστε χωραῖς και χωριὰ, ἀκούστε τὰ μαντάτα τῖν' τὸ κκακὸ πού γίνηκε τούτη τὴν ἔβδομάδα. Ἐἴντα κκαράβια βούλιαξαν και ἔἴντα δυὸ φεργάτες. Γέμησ' ἡ θάλασσα πανιά κ' ὄχτος παληκαρία και κείνα τὰ κκουσῶλακα ἀνθρώπινα κκουσᾶρια ὄσας μανᾶδες τᾶκουσαν στα μαῦρα ἐντυθῖκαν τᾶκουσε και μιὰ νιόνυρη μιὰ κκαροπαντρεμένη. — Χάρε δεν ἐφοθήθηκες θάλασσα δε λυτῖθης; τὸν ἀντρα μου πού μοῦνῖφες δυὸ μέρες τὸν ἐγάρικα.

2.—Ἡ Λιάκενα.

Πῶς λάμπ' ὁ ἥλιος τού Μαγιοῦ γιάσου καῦμένη Λιάκενα Τ' Αὐγούστου τὸ φεγγᾶρι Λιάκενα Γκοντοαμπασῖνα Ἐτοῦ ἔλαμπε κ' ἡ Λιάκενα στη μέσ' στοῖς Ἀρβανῖτες Ἀκρῖτοι τὴν ἐκούτταζαν στα μάτια και στα φρύδια Ἐθαῦμαζαν τὰ κκαλλῆ της και τὴν παληκαρία της Κ' ἕνα μικρὸ τουρκόπουλο στέκεται και τῆς κρῖνει — Πῖνεσαι, τουρκα Λιάκενα τὴν πίστι σου ν' ἀλλάξῃς Ὅθ σε ταῖζω ζάχαρι; θὰ σε ποτίζω μέλι. Ὅθ να σε ντύσω στα χρυσὰ και στ' ἀργῦρα στολῖδια. — Κάλιο να ἰδῶ τὸ αἰμὰ μου στη γῆ να κκακνήσῃ Παρὰ να ἰδῶ τὰ χελῆ μου τουρκος να τὰ φιλήσῃ. Κ' ὁ Λιάκος τούς ἀγνάντευε από τὸ κκαροῦλι. Τὸ Γρίβα του ἐφώναζε τὸ Γρίβα του φωνάζει. — Πῶσες φορᾶς με γλύτωσες ἀπ' τῶν τουρκῶν τᾶξέρια Γλύτωσε Γρίβαμ' γλύτωσε και τὴν κκαλῆ κυρὰ σου Τὸ λόγο δεν ἀπόσασε τὸ λόγο δεν ἀπέπεσε Ὁ Γρίβας ἐχλμῖντρησε και χὰθ' ἀπὸ μπροστά του Γοργᾶ πάει και σᾶθηκε στη μέσ' στ' Ἀρβανῖτες Ὁ Γρίβας ἐγονάτισε κ' ἡ Λιάκενα πεζεῖται. Σάν σὺννεφο πετάχτηκε στο Λιάκο της πηγαίνει. (Ἐστάλησαν ὑπὸ Γ. Χ. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ τελευταία μόδα τῶν ἐπιδεικτικῶν κυνοφίλων εἰς Ἀγγλίαν εἶνε να φοροῦν εἰς τούς σκύλους των περιδέραιοι φέρον ἐπάνω κεντημένον τὸ ὄνομα τού σκύλου με πολυτίμους λίθους κατὰ προτίμησιν με ἀδάμαντας. — Τὰ ὑποδήματα δεν εἶνε πλέον τού στυμοῦ, διότι ὡς λέγεται παραμορφῶνουν τούς πόδας τῶν σκύλων. — Δεκαοκτὸ μίλλια λέγεται ὅτι εἶνε ἡ μακροτέρα ἀπόστασις μεχρι τῆς ὀποίας ἡ ἀνθρωπῖνη φωνὴ δύναται ν' ἀκουσθῆ. — Τούτο συνέβη εἰς τὸν Μέγαν Καντῶνα τού Κολοράδου ὅπου ἀνθρωποῦς τις φωνάξας τὸ ὄνομα «Μπόμπ» ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἠκούςθη καθαρὰ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν, ἦτις ἀπέχει 18 μίλλια. — Ἰπάρχουν εἰς Ἀγγλίαν 55 σκύλοι εἰς ἐκάστην χιλιάδα κατοίκων. — Εἰς αἰθνήδιος θάνατος συμβαίνει μετὰξυ γυναικῶν, ἐπὶ ὀκτὼ μετὰξυ ἀνδρῶν. — Ἐπὶ 100 ἀνδρῶν, οἱ 51 ἔχουν δυνατότερον τὸ δεξι χέρι ἀπὸ τὸ ἀριστερόν. — Οἱ 33 ἔχουν τὸ ἀριστερόν χέρι δυνατότερον. — Καὶ οἱ ἐνήλικοι ἔχουν ἴσων δύναμιν και εἰς τὰς δύο χεῖρας. — Εἰς Λονδῖνον, αἱ ἐπιστολαὶ αἱ παραδιδόμεναι εἰς τὸ ταχυδρομεῖον κάθε Δευτέραν εἶνε 30 ταῖς ἑκατὸν περισσότεραι ἀπὸ τὰς παραδιδόμενας καθ' ὅταν ὀλιποτε ἄλλην ἡμέραν τῆς ἔβδομάδος.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α. Ο. Δ. Ο.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ - ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ - ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ερωτήσεις Ιστορικές.

- 1.— Πώς και πού ανεκαλύφθησαν τα χειρόγραφα των σωζομένων συγγραμμάτων του 'Αριστοτέλους, και πόσα ετη μετά τον θάνατόν του ;
2.— Είς ποίαν πόλιν και κατά ποίαν περίσσειαν ο Διογένης εκοιτάζε κυλίαν αδιακόπως τον πύθον του επί ώρας άνω και κάτω εις τον δρόμον, και τι απεκρίθη εις τους ερωτήσαντας αυτόν διατι τό πράττει ;
3.— Ποιος άρχαιος φιλόσοφος προσκληθείς υπό τυράννου διά να τον δώση συμβουλάς επωλήθη από αυτόν ως δοῦλος ; Πώς ύστερον απελευτρώθη ; Και ποίον τό όνομα του τυράννου ;
4.— Ποιος διάστημα ποιητής εθανάτωθη από δοτρακον χελώνης, και πώς ;
5.— Πώς ο άρχαιος ζωγράφος Γαλάτων εξωγράφησε τον 'Όμηρον, διά να παραστήση την ύπεροχήν του από τους άλλους ποιητάς ;

Πρόβλημα μαθηματικόν.

Ζητείται ή απαγγελία των εξής δύο κλασμάτων ως έχουσιν.

Table with 2 columns and 2 rows of numbers: 1, 1; 2,000,000, 1000,000,000

(Έστάλη υπό Α. Ρ. εκ Ναυπλίου)

Αίνιγμα.

Είμεθα πέντε αδελφοί τέσσαρες αδελφάδες, γεννώμεν με τό τίποτα γινόμεθα μαννάδες.

(Έστάλη υπό 'Ιάκωβου Α. Νομικού)

Είς την 6'. ερώτησιν του υπ' αριθ. 38 φύλλου, ο Φοίβος, εξ 'Αργοστολλίου, όπως και οι λοιποί των οποίων αι σταλείσαι απαντήσεις δέν ανεκρίθησαν, μās αποστέλλει άπλως τον αριθμόν του έτους χωρίς ποσής να αναφέρη τό ποῦ και υπό τίνας τά πურεια κατασκευάσθησαν. Επίσης ή υπό του αυτού σταλείσα απάντησις εις την γ'. ερώτησιν δέν ανταποκρίνεται εις την ερώτησιν, καθότι ο υποβαλόν ταύτην ζητεί προφανώς την προέλευσιν των καταλήψεων, ήτοι αν έκάστη κααλήγησι προέρχεται εκ ξένης γλώσσης, και ποίας εις τό όποιον ο αποστέλλας την απάντησιν οδέν άπανται.

Αι λύσεις εις τά άνω Αίνιγματα και 'Ερωτήσεις γίνονται δεκται μέχρι της μεθεπομένης Κυριακής. Ο κ. Γ. Μάν. λύτης εμπρόθεσμος και αυτός του εις τό προηγούμενον φύλλον Αίνιγματος, παρακαλείται όπως αποστείλη εις τό γραφείον προς παραλαβήν του 'Ημερολογίου.

ΕΚ ΤΩΝ 40,000,000 ΚΑΤΟΙΚΩΝ

της 'Αγγλίας, τα 10,000,000 αγοράζονται εις γεωργικάς και γεωπονικάς εργασίας.

— Λοιπόν, παιδί, ανεφώνησεν ο άνυπόμονος πελάτης, έχω μιά ώρα σωστή που περιμένω έδω.

— 'Αμ' εγω που είμ' έδω από της επτά τό πρωί, απεκρίθη ο σεροβιτόρος φαντασθητέ κούρασι !

— Είς τί αποδίδετε την μακροδιότητά σας, ήρώτησε ένα εκατοντούτη εις όστις ήθέλεν όλα να τά εξηχιάζη. — Είς τό ότι ποτέ δέν απέθανα, υπήρξεν ή αποφθεγματική απάντησις.

— 'Ο αδελφός σου ο οδοντοίατρος, είνε πολύ άργός και βαδανίζει τρομερά τους πελάτας του όταν τους βιάζει κανένα δόντι. — Δέν λέγω όχι — αλλά βλέπετε, είνε πλούσιος, και εξασκεί άπλως τό έργον του χάριν τέρψεως.

'Εκείνος.—Τί είνε αυτό τό αξιοπερίεργον βιβλίον που διαβάσετε ;

'Εκείνη.—'Ω, κινεί τρομερά τό ενδιαφέρον. 'Η ήρωίς άλλάζει ξην τουαλέτες εις τό πρώτον κεφάλαιον.

— Με κολακεύει πολύ, κύριε 'Ανδρέα, που με ζητήσατε τόσες φορές να χορέυετε μαζί μου, αλλά τί θα λέγη μέσα της ή αρθρωνιαστική σας ;

— 'Ω, θα έχη σκάσει άπ' τό θυμό της τό κάμνω εξεπίτηδες. 'Εχω θυμώσει ξερετε, μαζί της.

'Εκείνος.— Να τραγουδήσω τό τραγούδακι «διότι σε αγαπάω» ;

'Εκείνη.—'Όχι, φίλτατε, αν με αγαπάς, μη τραγουδήσης.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΑ·ΕΛΛΑΣ

'Ελλην εκπαιδευθείς εν Γερμανία και επί διμήνον εφέτος παραμεινάς εκεί, συγκρίνων τά εν γένει χάλλα μας έλεγεν : 'Εκ . . . απέστειλα επιστολήν εις τον εν τή πόλει Κ. συγγενή μου άνευ σημειώσεως της δευθύνσεως του μεταβάνα εκεί τό πρώτον και δικτώ ήμέρας πρό έμου, και όταν μετά 24 ώρας εφθασα εις τον σιδηροδρομικόν σταθμόν της πόλεως, ο συγγενής μου με ξένεμενεν εν τω σταθμῳ, διότι ή ταχυδρομική ύπηρεσία δέν κομμάται. 'Απόλεια επιστολής ή μη άμεσος παράδοσις προς τον επιγραφόμενον έστω και άνευ διευθύνσεως είνε άγνωστα εν Γερμανία, διότι βασιλεύει ή τάξις.

'Εν Βερολίνω έλεγεν, εις τινας οδούς τάς μάλλον συγχυζόμενάς και εις τάς οποίας ή συγκοινωνία ενεργετείται διά σιδηροδρομικων, κοινων, ηλεκτροικων, αμαξων, αυτοκινήτων κτλ. ούτε θόρυβος, ούτε συγκρούσεις, ούτε δυστυχήματα, διότι κυριαρχεί ή τάξις.

Εισέρχεσαι εις έμπορικόν κατάστημα και ένῳ διαπραγματεύεσαι κάτι τι τό όποτον εξετάζεις κρατών άνά χειράς, αίφνης κρούει ο κώδων, σημαίνων την διακοπήν της εργασίας· ο υπάλληλος αναλαμβάνει τό έμπόρευμα εκ των χειρών του αγοραστοῦ και λέγει προς τούτον άπλυστάτα· διεκόπη ή εργασία, διότι δεσπόζει ή τάξις.

'Εάν ζητήσης εις τινα σταθμόν σιδηροδρομίου εισιτήριον μετ' επιστροφής, τό λαμβάνεις με έκπτωσιν γενναίαν, άφίσειαι έλευθερος να ακολουθήσης ταύτην ή εκείνην την γραμμήν, αρκεί ότι θα επανέλθης εις την πόλιν εξ ής ανεχώρησας· αν εισαι ξένος, θα σοι δώση ο υπάλληλος σιδηροδρομικόν οδηγόν έντυπον και θα σοι δηλώση, ότι εις πάντα σταθμόν υπάρχει υπάλληλος της εταιρείας όστις δωρεάν και προθυμότατα θα σοι χορηγήση πᾶσαν πληροφορίαν, διότι άρχει τό καθήκον και ή τάξις.

'Εάν μετά την κανονισμένην ώραν ζητήσης την έκδοσιν εισιτηρίου μετ' επιστροφής, ο υπάλληλος του σιδηροδρομίου ανανεύων άπαντα. Αύριον. 'Εάν επιμένης προσθέτει «δέν είμπορεί να γείνη πλέον λόγος» και εξκκολουθεί την εργασίαν του, διότι κυριαρχεί ή τάξις.

'Εάν αποστείλης επιστολήν μετ' επιγραφής εις οίανδήποτε γλώσσαν, ή επιστολή θα παραδοθη εις τον επιγραφόμενον διότι ύφίσταται και πολυμαθεία και τάξις.

'Η Γερμανία και ως έθνος και ως λαός είνε ένα τεράστιον ώρολόγιον, διότι τά πάντα διέπει ή τάξις.

'Εν 'Ελλάδι τί γίνεται ; . . .

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Πτωχός χωρίς ύπομονήν είνε λυχνία χωρίς έλαιον.

— 'Η γεωγραφία και ή χρονολογία είνε οι δύο οφθαλμοί της Ιστορίας.

— 'Η ευγένεια κοστίζει ολίγον και αξίζει πολύ.

- 1) ότι άνθρώπων άρχει.
2) ότι κατά νόμους άρχει.
3) ότι ούκ άει άρχει.

'Ηρώτησαν τον 'Απελλά : — Διατι έξωγράφισας την τέχνην καθυμένην ; — Διότι, άπύνητσε, δέν ίσταται.

ΔΟΞΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Οί μουσουλμάνοι της Αιγύπτου λέγουν και πιστεύουσι :

'Άλλος ο θεός των χριστιανων και άλλος ο των μουσουλμάνων.

'Άλλος ήλιος φωτίζει την χώραν των και άλλος την χώραν των χριστιανων.

'Η γάττα όταν νιαουρίζει αναγινώσκει τό κοράνιον.

Πλανήτης

Ταξιδεύων κάποιος πινε διά Κέρκυραν και φοβούμενος την θαλασσοταραχήν ειπε :

— Δέν μου λέτε, τί θα κάνωμεν αν βουλιάξη τό άτιμόπλοιον ;

Και ο παρακαθήμενος χονδρός ύποπλοίαρχος απφρημένος ών :

— Και τί σε μέλει, μήπως είνε δικό σου τό καράβι ;

ΠΟΙΚΙΛΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Είς την 'Αμερικην ήδη εγενικεύθη ή μόδα να παίρνουν οι φωτογράφοι τάς φωτογραφίας των πελατών των με μουσικήν.

— Τοῦτο ιδίως κάμουν χάριν των νευρικών οι όποιοι με όλα τά παρογγέλλματα των φωτογραφων ούδέποτε κατορθώνουν να επιτύχουν φωτογραφίαν με φυσικήν και ήρεμον έκφρασιν προσώπου και με άβίαστον στάσιν.

— 'Απ' εναντίας ή άρμονία της μουσικής κατευνάει τάς νευρικός των μυων του προσώπου συσπάσεις και διδω φυσικήν και άβίαστον στάσιν.

— 'Η εταιρεία «The Cartilage Co Rochester, N. Y. U. S. A.» αναλαμβάνει να αύξηση τό ύψος των κοινων ανθρώπων μέχρι και πέραν της μιάς σπιθαμής τό πολύ έντός τριων μηνων.

— Το μηγάνημα όπερ αποστέλλει εις τον παραγγέλλοντα κοστίζει έως 100 δραμάς, και εις την 'Αμερικην κάμνει θαύματα πρό πολλου. . .

— Τί λέγουν οι εν 'Ελλάδι κονοί ;

Ναύπλιον Α. Ρ.

'Αν και τό θέρος πλησιάζη να παρελθη, χάριν εκεινων ήμωσ, οτινες μεταχειρίζονται ένδύματα λευκά από λινό, διδομεν την εξής πρακτικήν συμβουλήν.

Είς την σκάφην όπου πλύνομεν τά λινά ένδύματα άφου ρίψωμεν άφθονον νερόν και τά σακουίσωμεν, έντός οουδήποτε τεμαχίου ύφάσματος τοποθετούμεν δύο-τρια δραμια ώχρας (από εκείνην που μεταχειρίζονται οι σουβατζήδες) και εμβαπτίζοντες πολλάκις εις τό ύδωρ της σκάφης τό ύφασμα τό περιέχον την ώχραν, εκλ.θωμεν (πιεζόμεν) τοῦτο πάλιν διά των χειρών 8—10 φοράς και μετά τουτο ανακατασσοντες τό ύδωρ και εν τούτῳ εμβαπτίζοντες πολλάκις τά προς πλύσιν λινά ένδύματα, εξάγομεν ταύτα και τ' αποξηραίνομεν εις τον ήλιον.

Τά λινά μετά τό σιδέρωμα αποκτώσιν τότε ένα χρώμα ζηλευτό παρεμφερές προς τό Κρέμ.

Πρόστης 5—6 δραμίων ώχρας έπαρκεί διά την πλύσιν ισαριθμων άνδρικων ένδυμασιων.

'Η πλύστρα του Α. Ο. Δ. Ο.

'Ενας 'Ελλην Γασκόνος έλεγεν : 'Εκαθήμην στο γεφύρι της Χαλκίδος με δρό- τρεις φίλους, εκαθαιρούσαμε καθένας από ένα σοδάκινο κι' εξαφνα μου 'φάνη πως τό ζερβί μου χέρι τό τραβούσε δυνατά.

Ξεურετε τί συνέδρανε, Κύριοι ; Το σοδάκινο ήτον μεγάλο, ή φλούδα μακρειά, έφτανε 'στη θάλασσα κι' εκεί την άρπαξ' ένα ψάρι. Με προσοχή ύστερα τραβώντας την φλούδα έπιασα ένα ροφό οχτώ οκάδες.

'Ο ίδιος έλεγεν : 'Ημουν τον 7θαιον του 1877 'σ τό χωριό της Χαλκίδος Ψ. κι' εκαθόμουν 'στον εξώστη του σπιτιου μου. 'Εξαφνα, βλεπω ένα άχτό που γύριζε 'ψηλά κι' εκρατούσε 'στά νύχια του ένα μεγάλο μαύρο πρᾶμμα. 'Από περιέργεια παίρνω τό Γκρά, σκότωσα τον άχτό, και όταν μου έφεραν τον άχτό και τό μαύρο πρᾶμα που κρατούσε 'στά νύχια του, είδα μιά μεγάλη μπότα και μέσα όλόκληρο τό ποδάρι άπ' τό γόνατο και κάτω. 'Αμέσως εξήγησα τό πρᾶγμα 'στους χωριάτες. Τους είπα ότι ή μπότα με τό ποδάρι είναι Ρώσικον που έφονεύθη 'στη Σίπκα !

ποάγματι δέν ήξευρα τί έννοούσα· αλλά την έλαβεν άπ' έμου και μου έδειξε μίαν παοάγραφον όπου έγινετο λόγος περί παιδιων εξαφανιζομένων εις τά περίε του 'Αμστεδ.

Τούτο δέν μ' έδιδε να έννοήσω πολύ, έωσότου έσθασα εις μίαν περικοπήν όπου περιεγράφοντο μικρά στίγματα ή πληγαι επί των λαϊμων των.

'Ιδέα τις μ' έπληξε και άνέβλεψα.

— Λοιπόν ; είπεν εκείνος.

— Είνε όσαν της Λουκίας.

— Και τί συμπεραίνεις ;

— 'Απλως ότι υπάρχει κοινή τις άφορμή.

'Ο,τι ή-το τό βλάψαν αυτην έλαψε και ταῦτα.

Δέν έννόησα καλά την απάντησιν του.

Τούτο αληθεύει έμέμωσ· όχι άπ' ευθείας.

— Πως τό έννοείτε, καθηγητά μου ; ήρώτησα.

Είχα ροπήν τινα να θεωρήσω ελαφρώς την σοβαρότητά του—διότι επί τέλους τέσσαρες ήμέραι αναπαύσεως και έλευθερίας από την κάουσαν και κατατρώχουσιν άγωνίαν συντελοῦσιν όπως έβλη άνθρώπος τις εις τον εαυτόν του.

'Αλλ' όταν είδα την όψιν του τουτο μ' εκαμε γηφάλιον. Ποτε ούτε εν τῳ μέσῳ της απελπισίας μας διά την πτωγήν Λουκίαν δέν τον είδα να έξη αυστηρότερον τό ήθος.

— Ειπέτέ μου, είπα. Δέν μπορώ να εκφέρω γνώμην. Δέν ξεύρω τί να υποθέσω και δέν έχω διδόμενα επί των όποιων να κατασκευάσω μίαν είκασίαν.

— 'Ενωσεις να μ' είπης, φίλε 'Ιωάννη, ότι δέν υποπτεύεις από τί απέθανεν ή Λουκία και τουτο με δλας τάς νύξεις τάς δοθείσας όχι μόνον από τά συμβεβηκότα, αλλά και από έμένας.

— 'Από νευρικήν κατάπτωσιν συνεπεία μεγάλης άπωλείας ή φθορής αίματος.

— Και πως τό αίμα έχάθη ή εφθάρη ;

'Ήσασα την κεφαλήν. 'Εκείνος προέθη προς έμέ, εκάθησε στο πλάγι μου και εξηκολούθησεν.

— Είσαι άνθρωπος με αξίαν, φίλε 'Ιωάννη· συλλογίζεσαι καλά και ή νόησις σου είνε τολμηρά· άλλ' είσαι λίαν προκατειλημένος. Δέν αφήνεις τους οφθαλμούς σου να ίδου, ούτε τά όπτά σου να ακούσουν και εκείνο τό όποιον είνε έξω του καθημερινού βίου σου είνε άδιάφορον διά σε. Δέν νομίζεις ότι υπάρχουν ποάγματα, τά όποια άδυνατείς να έννοήσης και όμως υπάρχουν, ότι μερικοί άνθρωποι βλέπουν πράγματα, τά όποια άλλοι δέν δύναται να ίδου ; 'Αλλ' υπάρχουν πράγματα παλαιά και νέα, τά όποια είνε άθεώρητα εις οφθαλμούς ανθρώπων διότι οῦτοι γνωρίζουν μερικά πράγματα, τά όποια άλλοι άνθρωποι τους εδίδασαν. Το σάλλαμ της επιστήμης μας είνε ότι θέλει να τά εξηγήση όλα και αν δέν μπορή να εξηγήση, τότε λέγει ότι δέν υπάρχει τίποτε τό εξηγητέον.

Και όμως βλέπομεν περίε μας καθημερινως ν' αναπτύσσονται νέα δοξασία, αίτινες νέα νομίζονται· και όμως είνε αι παλαιαι, αίτινες παρουσιάζονται ως νέα, όπως αι ώραιαι κυρτι εις τό μελόδραμα. 'Υπάρχουν πάντοτε μυστήρια εις τον κόσμον. Πως συνέβη ο Μαθουσαλάς να ζήση έννεακόσια έτη και ο γερω Παόρρης εκάτον εξήκοντα έννέα και όμως εκείνη ή άτυχήν Λουκία με τεσσάρων άνδρων αίμα εις τάς φλέβας της δέν ήμπόρεσε να ζήση ούτε μίαν ήμέραν ; Διότι εάν εξη άκόμη θα μπορούσαμε να την σώσωμεν. Γνωρίζεις όλον τό μυστήριον της ζωής και του θανάτου.

Γνωρίζεις τό σύνολον της συγκριτικής ανατομίας και δύνασαι να είπης διατι αι ιδιότητες μερικων ζώων υπάρχουν εις τινας ανθρώπους και όχι εις τινας άλλους ; Δύνασαι, να με είπης διατι ένῳ αι άλλαι άράγναι αποθνήσκουσι μικρόσωμοι και σύντομα, εκείνη ή μεγάλη άράγνη εξήσεν επί εκατονταετηρίδας εις τό κωδιωνοστάσιον της παλαιής 'Ισπανικής 'Εκκλησίας κ' έμεγάλωσε εις βαθμόν, ώστε κατεργασμένη είμπορούσε να πίνη όλον τό έλαιον όλων των κανδυλων της 'Εκκλησίας ;

Δύναται να μ' είπης διατι εις τό Παμπάς ως και άλλαγου υπάρχουν νυκτερίδες αι όποιαι εργονται νύχτα και ανοίγουν τάς ολέθρας βοων και ήππων και ροφούν όλον τό αίμα των· πως εις τινας νήσους των δυτικων θαλασσων υπάρχουν νυκτερίδες οι όποιαι κρεμώνται επί των δένδρων όλην την ήμέραν και όταν οι ναῦται κοιμούνται επί του καταστρώματος, επειδή είνε πολλή ή ζέστη έφορμῶσι κατ' αυτών και τότε — και τότε την πρωίαν άνευρίθκονται νεκροί άνδρες, λευκοί και κάτωροι· όπως ή μίς Λουκία ;

— Δι' όνομα Θεου, καθηγητά μου, είπα εγω άνασιρκήσας. Θέλετε να μου πητε ότι ή Λουκία εκτυπήθη από μίαν τοιαύτην νυκτερίδα· και ότι τοιοῦτον πράγμα υπάρχει έδω εις τό Λονδίνον, εις τον δέκατον ένατον αιώνα ;

'Εείσατε την χειρά του επιβάλλον μοι σιωπήν και εξηκολούθησε.

('Ακολουθεί)

'Η δημοτικότητα των ταχυδρομικων δελταριων γίνεται από έτους εις έτος μεγαλειτέρα. 'Η νεωστή δημοσιευθείσα εν 'Αγγλίαι στατιστική δεικνύει πόσον ή χρῆσις των ταχυδρομ. δελταριων εγενικεύθη κατά τά τελευταία έτη. Τοῦτο δέ οφείλεται εις την καλλιτεχνικήν αξίαν πολλων εκ των εικονογραφημένων δελταριων.

Τό 1891—2 ο όλικός αριθμός των κυκλοφορησάντων ταχυδρομικων δελταριων άνήλθεν εις 241,750,000, ένῳ πέρυσιν ο αριθμός των υπερέθη (εν 'Αγγλίαι) τά 800,000,000.

ΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

ΑΠ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

— Είς την Εβρώπη, η γλώσσα όπου εκδίδονται αι περισσότεραι εφημερίδες είνε η Γερμανία.
 — Εκδίδονται εκεί υπέρ τας 5,500 φύλλα.
 — Έκ τούτων τὰ 800 είνε ημερησία.
 — Δευτέρα έργεται η 'Αγγλία, ένθα εκδίδονται έως 3,000 φύλλα.
 — Έχει όμως η 'Αγγλία τὰ πρωτεία ως πρός τόν αριθμόν τών ημερησίων φύλλων, τὰ όποία άνέρχονται εΐς 809.
 — Η Γαλλία έργεται τρίτη με 2,800 φύλλα, εξ ών τόν τέταρτον είνε ημερησία.
 — Τετάρτη έργεται η 'Ιταλία, με 1200 φύλλα. Καί κατόπιν έργονται η Αυστρία, 'Ισπανία, Ρωσία.
 — Είς τὰ σχολεία τών 'Ανατολικών 'Ινδιών η άοιμητική διδάσκειται πολύ σοβαρώτερον η εΐς την Εβρώπη.
 — Μαθηταί δεκαετείς μαθάνουν εκεί να άπαγγέλλουν τόν πίνακα τού πολλαπλασιασμού πέραν τού 40 επί 40.
 — Οί μισθοί τών ζξιωματικών τού ρωσικού στρατού είνε πολύ μικροί.
 — Ο Ρώσος στρατηγός λαμβάνει από 300 έως 400 λίρας τόν χρόνον, αναλόγως της άρχιότητος της έπισημείας.
 — Ο άντιστρατήγος λαμβάνει από 235 έως 350 λίρας τόν χρόνον.
 — Ο υποστράτηγος από 156 έως 280 λίρας. Καί ο συνταγματάρχης λαμβάνει 120 λίρας τόν χρόνον.

ΕΝΑΣ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

Αξιοπεριέργους λεπτομερείας παρέχουν τὰ γερμανικά φύλλα περί ενός τηλεγραφικού άναποριτού, ζώντος εΐς Βρέδην, όστις, αυτόθι κάποιος, έχει γίνει γνώστης πολλών γλωσσών.
 Ο αξιοθαύμαστος αυτός άνθρωπος, έως πεντηκοντούτης, δύναται να όμιλή και να γράφη την άγγλικήν, γαλλικήν, γερμανικήν, δανικήν, ισπανικήν, ιταλικήν, αραβικήν, λατινικήν, ελληνικήν, εβραϊκήν και σανσκριτικήν, και είνε ικανός να διασαφήνιζη τὰ ιερογλυφικά τών Αιγυπτίων και τας σφηνοειδείς επιγραφάς τών Ασυρίων, Μήδων και Περσών.
 Έχει προσέτι γνώσεις κοσμογραφίας, άστρονομίας, φυσικής, ιστορίας της τέχνης και ποικίλων άλλων έπιστημών και δύναται να γράφη άρχαία ελληνικά ποιήματα.

ΠΩΣ ΑΛΙΕΥΟΥΝ ΤΑΣ ΦΑΛΑΙΝΑΣ

Περιπέτεια και κίνδυνοι της θήρας φαλαινών.—Μία συνέντευξις με τόν δεινόν φαλαινοθήραν Πρίγκηπα τού Μονάχου.—Πώς άλιεύουν τας φαλαίνας.—Τό άριστότροδόρον κανόνι.—Πώς άναγνωρίζουν οι φαλαινοθήρα τὰ διάφορα κήπη.—Ολίγα περί φαλαινών.—Ο φυσικό.—Τά έκλεκτότερα μυρωδικά προέρχονται από τὰ έντόθια του.
 Ο άναποριτής ενός γαλλικού περιόδικου, θέλων να γίνη αυτόπτης μαρτυς τού τρόπου κατά τόν όποιον έκτελείται η τούσον επικίνδυνος και περιπετειώδης άλιεία τών φαλαινών, παρηκολούθησεν έσχάτως τόν πρίγκηπα τού Μονάχου, δεινόν φαλαινοθήραν, εΐς έν από τὰ περιπετειώδη ταξείδιά του.
 Τό πλοτόν των, εκκινήσαν από τόν Μονάχον, καθυθύνετο πρός τας παραλίας της Κορσικής, και εΐχεν ήδη άναχθή εΐς τό πέλαγος, όπότεν αΐφνης ήκούσθη εΐς δυνατός ήχος μεταλλικός, όστις επανελήθη τετράκις εΐς διαστήματα κανονικά.
 Έκπληκτοι δι' αυτόν τόν ήχον, οι έπιβάται της θαλαμηγού προσέδραμον εΐς τό κατάστρωμα· όλων οι όφθαλμοί ήσαν έστραμμένοι πρός τό μέρος όπθεν προήλθον οι στρηνείες και βροντώδεις ήχοι. Ο επί τών φυλακών διερευνών τόν όρίζοντα με την ναυτικήν του διόπτραν, ναύται άνέβησαν εΐς τὰ έξάρτια και τας κεραίας, άλλ' η σιγή όλων αυτών τών προσώπων, επί τών όποιών ζωγραφίζεται η ζωηροτέρα περιέργεια, έμφανει ότι κανείς δεν κατορθώνει ν' άνακαλύψη την αίτίαν τού φαινομένου.
 Εν τούτοις εΐς ρωμαλέος και ήλιοκαής ναύτης ώρμησεν εΐς μίαν τών εΐς τὰ πλευρά τού πλοίου προσδεδεμένων φαλαινίδων λέμβων, την έλυσε, και ίδου η φαλαίνης με τό στερεόν και εύχαρι σχήμα της, η θαυμασιώς ναυπηγημένη διά την ταχυπλοΐαν.
 Ζωηρώς ο ναύτης πηδών προς την πλώρον, τραβών μίαν θήκην από μουσαμάν, και ίδου λαμποκοπών εΐς τόν ήλιον ο χαλκός ενός μικρού τηλεβόλου άπολήγοντος εΐς άκτιρίδα, ήτις επιτρέπει να τό εύθυσοποιούν προς ώρισμένην διεύθυνσιν. Έξήτασεν ώς

γνώστης τό όπλον, εΐς τόν χειρισμόν τού όποιού φαίνεται έμπειρότατος.
 Αλλά κινήσις παρατηρείται εΐς τό κατάστρωμα. Ο πρίγκηψ τού Μονάχου είδοποιηθείς από τόν επί τών φυλακών, εξήλθεν από τὰ διμερήματα του όπου εΐργάζετο, προχωρεί μετά σπουδής και αναβαίνει εΐς την γέφυραν. Αναλαμβάνει την διοίκησιν και, κατά διαταγήν του, η θαλαμηγός αλλάζει δρόμον βαίνουσα προς τό μέρος τὰ βλέμματα όλων εΐνε έστραμμένα.
 Τί είδους κήπος; ήρώτησεν ο πρίγκηψ άγγλιστί τόν μητρονευθέντα ναύτην.
 Ο ναύτης τού ώνόμασεν άδιστακτως τό είδος της φαλαίνης. Ο ναύτης αυτός, εΐνε ο σκώπτος άρχιφαλαινοθήρας Ουεδερβούρου όστις, άφου περιέτρεξε καθ' όλην την νεύτητά του τας βορείους θαλάσσας προς άλιείαν τών φαλαινών, συνώδεσε τώρα τόν πρίγκηπα εΐς όλα του τὰ ταξείδια.
 Δύο φαλαινίδες εΐς την θαλάσσαν! έπρόσταξεν ο Πρίγκηψ.
 Εντός όλίγων δευτερολέπτων, αι δύο φαλαινίδες πλέουν κατά μήκος της θαλαμηγού. Οι ερέται εΐνε ήδη εΐς τας θέσεις των, κρατούντες τας κώπας και με τας δύο χείρας. Εΐς την πλώρην εΐνε άλλη κώπη, ήτις εναλλάξ θα χρησιμεύση ως πηδάλιον και πρώστης. Ο χειρισμός της άποτελει θέσιν έμπιστοσύνης, δι' αυτό θα την ίδωμεν κατεχομένην από τόν ήμέτερον Ουεδερβούρον.
 Ο Πρίγκηψ, όστις γοργώς κατέβη εΐς αυτήν την φαλαινίδα διά κλίμακον από σχοινί, άναλαμβάνει την διοίκησιν της. Ο ύπασις τού πρίγκηπος, σημαιοφόρος τού Γαλλικού ναυτικού, άναλαμβάνει την διοίκησιν της δευτέρας φαλαινίδος.
 Μία βραχεία διαταγή, και ίδου τὰ δύο πλοία άπομακρυνόμενα γοργώς προς την διεύθυνσιν όπου πρό μικρού άνεφάνησαν τὰ κήπη. Η θαλαμηγός ακολουθεί από μακράν, βραδυπορούσα, διά να μη έκφοβίση τας φαλαίνας.
 Αλλά, την στιγμήν αυτήν, τίποτε δεν φαίνεται εΐς την επιφάνειαν της θαλάσσης. Αι φαλαίνες κατέβησαν εΐς τόν βυθόν προς άναζήτησιν τροφής.
 Αΐφνης, μετά τέταρτον ώρας εκατοντάδας τινάς βημάτων από τών πλοιαρίων, άναφαίνεται ο πρό όλίγου επιφανείς μακρόθεν λευκός στρώς, και εϋθύς ύστερον εκρήγνυται ο στρηνής μεταλλικός ήχος τόν ύποτον έμνημονεύσαμεν, επιφανεται και δευτέρα φαλαίνα. Αλλά τὰ τερατώδη ζωα βυθίζονται εκ νέου· θα εξαφανισθουν άρά γε και πάλιν επί ώραν, ως πρό όλίγου; Όχι, διότι ίδου η φαλαίνης τού Πρίγκηπου σπεύδουσα επί τὰ ήχη τών κητών. Οι ναύται άπήσαν μέσσα τὰ κουπιά, και ο Ουεδερβούρον διεύθυνει έπιδειξιώτατα τό σκάφος. Άνεπαίσθητός τις άνακίνησις της επιφανείας της θαλάσσης, και άλλα παρόμοια σημεΐα άπαρτήρητα εΐς τούς πολλούς, χρησιμεύουν ως ασφαλής οδηγός εΐς τόν φαλαινοθήραν, τό πλοιαρίον βαίνει γοργώς και άθουρώς. Ο πρίγκηψ εΐνε εΐς την πλώραν, κρατών τό κοντάκιον τού κανονίου τού όποιου η κάμαξ προκύπτειφερούσα εΐς την άκραν αίγλην ως άκμήν βέλους. Άποτόμως τό πλοιαρίον μετριάζει τόν δρόμον του. Ισχυρός κλονισμός παράγεται προς την πλώραν του και ίδου προκύπτουν έν μακρόν μέλαν άντικείμενον, σχήματος κυλινδρικού, όμοιον προς ύποβρύχιον στερηθέν τό περισκόπιόν του. Από τό πλέον προεξέχον μέρος εκφεύγει ο θύσανος λευκού άτμού όστις, ταχέως, διαλύεται εΐς την ατμόσφαιραν.
 Ο πρίγκηψ διεύθυνει τό μετ' άγκίστρου τηλεβόλον του και σημάδευει με θαυμαστήν γαλήνην. Η φαλαίνης χοροπηδών εΐς τὰ κύματα και η σκόπευσις άποβαίνει δυσχερεστάτη. Τέλος η βολή έρρίφθη, και, παρευθύς, με τάχος άστραπή, οι ναύται τίθενται εΐς έργον και η φαλαίνης όπισθοχωρεί και άπομακρύνεται τού κήτους.
 Η βολή επέτυχεν η φαλαίνα, προς στιγμήν ποτηθείσα, έλαθεν ήδη συναίσθησιν τού πόνου τόν όποιον της προξενεί η μακρά σιδηρά κάμαξ η εισδύσασα εΐς τὰ πλευρά της. Καταβυθίζεται, και τό πλατύ ούρατον πτερυγίων της εγειρεί όρη άφρίζοντα ύδατος. Έν τη φυγή της συναποκομίζει εΐς τούς βυθούς της θαλάσσης τό όπλον τό όποιον την έπληξεν, αυτή η κά-

μαξ φέρει λεπτόν καλώδιον, κυλινδρικός περιτυλιγμένον εΐς συγκεντρικούς κύκλους εντός τού κύτους της φαλαινίδος.
 Την στιγμήν αυτήν, τό λεπτόν τούτο σχοινί εκτυλίσσεται από τό έσωτερικόν του πλοιαρίου με τοιοϋτο τάχος, ώστε εΐς ναύτης άδιάκοπα καταγίνεσαι να βρέχη με θαλάσσιον νερόν τό μέρος τού καταστρώματος όπου περνά τό σχοινί, διότι άλλως θ' άνεπλέγετο ήκει τό σχοινί να έσκάλωνε πουθενά έμπεδούμενον, διά να παρασυρθη διά μιάς τό πλοιαρίον εΐς τούς βυθούς της θαλάσσης. Η παρακινηρά άφαιρέσις δύναται κατ' εκείνην την στιγμήν να προξενήση θάνατον. Πολλάκις συνέβη, τώ όντι, τό σχοινί να τυλιχθή περί την κνήμην η τόν βραχιόνά τινός τών κωπηλατών, όστις άπεσπασθη τού θανάτου του και εξηφανίσθη διά κνήτης.
 Ηδη 500 μέτρα σχοινίου εξεδιπλώθησαν έπί τό τερατώδη, κήτος, και ίδου η δευτέρα φαλαίνης πλησιάζουσα προς την τού πρίγκηπος διά να τού προσφερη την επικουρίαν τού ίδιου της καλώδιου, έν ανάγκη. Αλλ' η φυγή της φαλαίνης φαίνεται ήδη άνακατελλομένη, τό σχοινί παρασύρεται με μετριώτερον τάχος. Ο Ουεδερβούρον, όστις επιτηρεί, κρίνει ότι δύναται άκινδύνως να σταματήσουν τό ζετύλιγμα· εΐς την στιγμήν τό προσδένει εΐς ένα στερεόν πάσσαλον. Καί τώρα, στέκει με πέλεκυν εΐς τό χέρι, έτοιμος ν' άποκόψη τό σχοινί εΐς στιγμήν ένδεχομένου κινδύνου.
 Ολονέν, η φυγή τού κήτους καθίσταται βραδυτέρα. Έξηνηλημένον από την αίμορραγίαν, από την προσπάθειάν του ήπως ρυμουκλήση την φαλαινίδα με τούς έπτά της έπιβάτας, άνέρχεται από τόν βυθόν εΐς την επιφάνειαν διά να πληρώση τούς πνεύμονάς του με άέρα καθαρόν. Τό τέντωμα τού σχοινίου ελαττωται· οι ναύται τό σύρουν τώρα έξω τού ύδατος και τό μαζεύουν εκ νέου εΐς τό κατάστρωμα.
 Αΐφνης, εΐς εκατοντάδα μέτρων μακρόν τού πλοιαρίου, τό νερόν άνακινείται, μια προεξοχή άναφαίνεται, ύστερον τό ανώτερον μέρος της κεφαλής, και τέλος η ράχις τού θαλασσίου τέρατος. Εϋθύς οι ναύται ζητούν να πλησιάσουν κατά τοιοϋτον τρόπον ώστε ν' άποβή δύνατον εΐτε να κυτπήσουν τό κήτος διά μικράς λόγχης αν φαίνεται αρκετά εξηνηλημένον, εΐτε να τού έκσφενδυθίσουν νεάν άγκυστροφόρον βελήν.
 Ηδη έπλησίασαν και ο πρίγκηψ έδραζε την λόγχην, άλλ' ίδου ότι η φαλαίνα, διδραχθείσα από τό πρόσφονον πάθημα της και βλέπουσα τόν κίνδυνον επικείμενον, τρέπεται εΐς φυγήν άπεγνωσμένην. Τό παυμέγιστον ούραϊον πτερυγίόν της πλήττει τό νερόν με βίαν, και τό πλοιαρίον πούσ στιγμήν παρασύρεται με ήλληγγυίδες τάχος από τό κήτος—άλλά μετ' ου πολυ τό πλοιαρίον επιστρέφει άποκτόνον προς την θαλαμηγόν· η φαλαίνα, εΐς την φυγήν της, κατορθωσε ν' άποσπάση από την πληγήν της την κάμακα με τό σχοινί, ήτις ως φαίνεται δεν την έπετυχεν εΐς καίσιον μέρος· διότι αν την έπετύγχανε μεταξύ τών δύο πλευρών, θα ήτο καλά έμπεπηγμένη. Τό κήτος διεφυγεν, άλλ' ύσως, θανασιώς πληγωμένον, εξακείλη εΐς καμμίαν μακρυνήν ακτήν.
 Τό είδος τού κήτους τό άναγνωρίζουν οι φαλαινοθήρα από τό είδος της πορείας του, και πρό πάντων από τὰ κινηματά του, καθ' ην στιγμήν καταβυθίζεται. Αφου μείνη επί τινά χρόνον εΐς την επιφάνειαν διά να κάμη προμήθειαν οξυγόνου, διά να πληρώση καθαρόν άερόν τούς εύρεσις πνεύμονάς του, όρμίζ προς τόν βυθόν όπου θα εύρη την τροφήν του· βρούττω, ως λέγουσιν οι φαλαινοθήρα. Την στιγμήν εκείνην τὰ κινηματα έκάστου είδους κητών έχουν χαρακτηρηά όλως διαφορετικόν τού ενός από τού άλλου.
 Η φαλαίνα, ως γνωστόν, εΐνε μαστοφόρον τό όποιον όφείλει. Ύπος ο άνθρωπος ν' άναπνήη ατμοσφαιρικόν άέρα· άλλ' εΐς άλλου η τροφή της άποτελείται από μικρότατα όστρακώδη ή μαλάκια ένδιαιωμένα εΐς τὰ διάφορα βάθη της θαλάσσης. Δύναται τις να σχηματίση ιδέαν περί της ποσότητος της τροφής την όποιαν καταβροχθίζει η φαλαίνα έν διαστήματι μιάς ήμέρας όταν μάθη ότι εΐς τόν στόμαχόν της

εύρίσκουν 10—12 χιλιάγραμμα μικρών όστρακώδερων. Τό άφύσματό της άποτελείται άπλώς από εξατμισιν, η όποία έχει όσμήν λίαν δυσάρεστον.
 Τινά είδη κητών, ως ο φυσήτηρ και άλλα, είνε σκοποφάγα. Η δύνακίς των είνε τρομερά, και όταν προσβάλλονται, συμβαίνει πολλάκις ν' άμύνονται με όσμήν άγρίαν.
 Οι φαλαινοθήρα· έχουν ίδίως να φοβούνται τὰς θήλεις, τών όποιών άποσπώσι τὰ νεύρα. Ο Βούλλεν, φαλαινοθήρας Αμερικανός, συγγραφέυς βιβλίου αξιοπεριέργου περί της θήρας τών φυσητήρων, άναφέρει ότι μία θήλυς, σπέρθησεν τό νεύρόν της, έθουμάτισεν εΐς την ακτήν της Καλλιφορνίας εντός όλίγων μηνών 52 πλοιαρία μεταξύ τών τρομερών της σιαγώνων.
 Τό 1895 ο πρίγκηψ τού Μονάχου, παραπλέων τὰς ακτάς τών Αποών, παρέστη αυτόπτης εΐς την αίχμαλωσίαν ενός των παμμεγίστων τούτων φυσητήρων.
 «Έκθαμβος πρό τού άγνωστου δι' έμέ μεγαλείου τού θεάματος, διηγείται, παρηκολούθουν με ζωηρόν ενδιαφέρον την πορείαν της πάλης. Με συνεκίνηε τό τούσον προδήλως εκφραζόμενον εκείνο άλγος, ώκατερον αυτών τών βασιλέα της θαλάσσης, όστις επί κίονας ύσως περιεπλανώτο εΐς τούσους όρίζοντας, εΐς τας βαθυτέρας άβύσσους, χωρίς να φοβήται κανένα εχθρόν, και τόν θανάτου σήμερα η λόγχη ενός πυγμαίου.
 «Αΐφνης, ο φυσήτηρ έπαυσε να μασιζήη τό νερόν και, ως άν η παρουσία μας άνεζωογονήσε τας δυνάμεις του, καθυθύνθη ταχέως προς ήμάς.
 «Εΐς στιγμήν ένκαλονίου άνησυχίας επερίμενα να ίδω τί άποτέλεσμα θα επιφέρη η σύγκρουσίς του με τό πλοτόν μας, όταν τό κήτος εΐς άπόστασιν 20 μέτρων από ήμών εξηφανίσθη. Θα συνέτριβε την τροπίν, τό πηδάλιον η την έλικα με την προστριβήν της ράχώς του η με κτύπημα της ούρας του; Αυτάί ύπηρεζαν οι ένκαλονιοί άνησυχία μου επί δεκα δευτερόλεπτα, μετά πάροδον τών όποιών ο κύσσις άδρακής άνεφάνη από την άλλην πλευράν τού πλοίου».
 Τό έλακον και τό σπερματέταν δεν είνε τὰ μόνα προϊόντα τὰ όποία η βιομηχανία τού ανθρώπου εξαγει από τόν φυσήτηρα. Από τὰ έντόθια του εξαγουν είδος μόσχου, προσεργόμενα από άδυνας ιδιαίτερον τινός είδους όστρακώδερων τὰ όποία τρώγει. Αυτός ο μόσχος άποτελει τήν βάση πολλών εκ των βαρυτιμωτέρων ζωμάτων εΐνε η λεγομένη φαία άμβραξ. Ολίγα εκ τών κυρίων θα τό φανάζονται ότι η λεπτοτάτη ευώδη την όποιαν σκωπούν κατά την διάβασιν των προέρχεται από τό έντερον τού φυσήτηρος και από τὰ άπεπτα περισεύματα της τροφής του.
 ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
 κ. Ν. Στρον.—Τό δελτάριόν σας ελήφθη. Παρακαλούμεν πληροφορησάτε την νεάν διεύθυνσιν τού Περιόδικου όποιον τίτλον και όποιαν ύπογραφήν έφερε τό άποσταλέν διήγημα, καθόσον εΐς την διά τό περιόδικον προσωρισμένην όλην ούδέν διήγημα εύρωμεν προσερχόμενον εκ Εύρου. Αποστέλλετε πάντοτε ότι κρίνετε κατάλληλον διά τό φύλλον, με την βεβαιότητα ότι τά άποσταλλόμενα θα εξετασθώσι μετά πάσης έπιμελείας.
 κ. Ι. Π. Σ. Ξυλόσταθρον.—Η Βραχεία Έπιστολή σας ελήφθη. Η φωτογραφία άποστάλη.
 κ. Γ. Α. Παπ., Αθήσων.—Τά ζητηθέντα φύλλα άποστέλλονται. Έκ τών Λαϊκών σας θα δημοσιευθώ ήτις κρήνη κατάλληλον. Αλλά διά τὰ Λαϊκά, πάντοτε, άποφεύγετε κατ' άρχήν τας μεταφράσεις. Αποστέλλετε άποκλειστικώς λαϊκάς παραβάσεις τού τόπου, παραμύθια κλπ., και γράφετε αυτή εΐς την αυτήν άκριβώς άπλην γλώσσαν με την όποιαν τα διηγώσθαι.
 κ. Ε. Ε., Καρόισαν.—Εύχαριστούμεν διά την ώραιάν μικράν λαογραφικήν μελέτην. Δημοσιεύεται εΐς τό προσέχ. Την επιστολήν σας ως προς τὰ καθυστερούμενα φύλλα παρεδώκαμεν εΐς την διαχείρησιν τού Γραφείου ήτις και θα φροντίση.
 κ. κ. Ο. Κ. Βογιατζήν, Αθην.—Φοίβον, Αργυροπόλιον.—Η έτήσια συνδρομή εΐς τό Α.Ο.Δ.Ο. διά τό έσωτερικόν είνε δρ. 6.
 κ. Φώτ. Γ. Κέρκυραν.—Τό έν δημοσιεύεται. Τό έτερον, η «Καλή Γυναικα», έχει την αυτήν άκριβώς ύπόθεσιν με τό παραμύθι τού Άνδρσον: «Ο,τι κάμνει ο πατέρας είνε πάντοτε καλό». Αποστέλλετε πάντοτε Λαϊκά τὰ όποία να είνε πρωτότυποι και γνήσιοι διηγήσεις τού Ελληνικού λαού.
 κ. Γ. Καβ., Αργυροπόλιον.—Η μαθηματική έρώτησις την όποιαν ύποβάλλετε δεν διατυπώνεται σαφώς και άποβαίνει ούτω άνεπιδέκτος λύσεως διατυπώσατέ την σαφέστερον.
 ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ